

1226 — 2026

Frančišek

Osemsto let od smrti svetega Frančiška

Frančiškov prijatelj 2
2026

Brez lastnine

7

11

35

40

Vsebina

BOŽJA BESEDA	4	MOZAIK.....	20
OB IZVIRU	5	MOLITVENA NAVEZA	25
Moj zaklad, moje srce		Zgodovina mojega ujetništva v Rusiji	
TEMA: DOTIK BOGA.....	7	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	27
Daj naprej!		Iz zakladnice duhovnosti br. Ignacia Larrañaga: Jezus, krotak in ponižen	
OB SVETEM PISMU	8	POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI	29
Posebna lastnina (2 Mz 19,5)		Svoboda, ki se rodi iz odpovedi	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	9	IZ FRANČIŠKOVH REVIJ.....	32
V uboštvu brez ovir		NOVI SVETNIKI	34
ZNAMENJE ČASA.....	10	Mučenec zvestobe spovedni molčečnosti	
Je res vse na prodaj?		BRAT KAPUCIN.....	35
INTERVJU: BR. DOMINIK PAPEŽ.....	11	Brat Emilio Biosca Agüero	
»Bog mi je pokazal novo pot«		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	37
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	14	KNJIGA.....	40
Prisojnik po Hanzovi poti (2547 m)		Ursula Klammer - Hildegarda iz Bingna	
800 LET JE MINILO.....	17	FILM.....	41
Pismo vodstva Frančiškovih redov, 2. del		Apex, 2026 (Netflix)	
FO IN FRAMA.....	18	OBVESTILA.....	41
Frama vikend		Ali veš...	
POKLICAL SI ME.....	19	ALI VEŠ	42
Vaša zgodba lahko opogumi druge			

Frančiškov prijatelj • XXXII/2 (240) • 2026

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
naslov uredništva: Frančiškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si
revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Brez lastnine

Ob svetem Frančišku pogosto občudujemo njegovo radikalno odločitev, da se je odpovedal bogastvu in izbral življenje brez lastnine. Njegova pot nas navdušuje, hkrati pa v nas lahko vzbudi tudi nekaj nelagodja. Zdi se nam oddaljena, skoraj nedosegljiva. Saj vendar nismo vsi poklicani k temu, da bi se odpovedali vsemu.

In res je. Danes brez kakršnegakoli imetja človek težko preživi. Skrb za dom, družino in vsakdanje obveznosti od nas zahteva določeno materialno varnost. Imeti samo po sebi ni težava. Tudi Frančišek nas ne vabi v neodgovornost ali prezir do materialnih dobrin. Vabi pa nas k nečemu veliko globljemu: da se vedno znova vprašamo, kaj ima oblast nad nami.

Kaj je tisto, brez česar si ne predstavljamo življenja? Kaj nas določa? Kaj varujemo z večjo vnemo kot svoje srce? Včasih niso problem stvari same, ampak prostor, ki ga zavzamejo v našem življenju. In ne gre vedno le za predmete. Tudi odnose lahko začnemo posedovati. Tudi ljudi lahko, pogosto nezavedno, obravnavamo kot nekaj, kar pripada nam. Srce se hitro naveže in prav zato potrebuje iskren pogled vase.

Živimo v času, ki nas prepričuje, da je boljše življenje vedno nekje pred nami. Da potrebujemo še nekaj več, še eno izkušnjo, še eno potrditev, še en nakup. Kot da je srečo mogoče pridobiti, če le zberemo dovolj stvari. Toda kolikokrat imamo skoraj vse, pa še vedno nismo mirni? Kolikokrat dosežemo cilj, ki smo si ga zastavili, in kmalu začutimo novo praznino?

Frančišek ni imel veliko. A imel je nekaj, česar ni mogoče kupiti. Njegovo srce je bilo prežeto z mirom, svobodo in hvaležnostjo. Ni živel iz tega, kar je posedoval, ampak iz odnosa z Bogom. Prav zato je lahko v vsem prepoznal dar. Bil je bogat na način, ki ga svet težko razume.

Morda se želji po vedno več ne moremo upreti z velikimi dejanji. Morda moramo najprej v šolo skromnosti. To ni lahka šola in najbrž je nikoli zares ne končamo. Učimo se je skozi majhne odločitve, skozi odpovedi, ki jih nihče ne opazi, skozi hvaležnost za to, kar že imamo. Učimo se je takrat, ko se ne vprašamo najprej, kaj še potrebujemo, ampak kaj lahko podarimo.

Zanimivo je, da človek pogosto občuti olajšanje prav takrat, ko začne pospravljati. Ko odstranjuje stvari, ki jih ne potrebuje več. Ko naredi prostor. Nekaj podobnega se dogaja tudi v naši notranjosti. Šele ko odložimo nekatere skrbi, pričakovanja, navezanosti in strahove, lahko znova zadihamo. Šele v praznem prostoru lahko zaslišimo nekaj, kar je bilo prej preslišano.

Frančiškova pot nas zato ne vabi predvsem v odpovedovanje, ampak v svobodo. Veliko bolj kot za stvari gre za odnos. Za to, da človek postopoma naredi prostor Bogu v svojem vsakdanu. Da ne išče dokončne varnosti v tem, kar ima, ampak v tem, komu pripada.

Prav v tem je tudi ključ, kako živeti svoj košček večnosti že tukaj na zemlji. Kot nekdo, ki pričakuje nekaj več. Kot nekdo, ki ve, da ni ustvarjen zgolj za preživetje, ampak za polnost življenja. Kristus nas ni odrešil zato, da bi ostali ujeti v strah pred izgubo. Poklical nas je v svobodo Božjih otrok. Naša dediščina ni zgolj to, kar si lahko pridobimo sami, ampak kraljestvo, ki nam je podarjeno.

Sveti Frančišek ostaja močan pričevalec te resnice. Ko se je odpovedal bogastvu, ni postal reven. Postal je svoboden. In morda prav zato njegova zgodba tudi po osmih stoletjih ostaja tako živa. Ker nas spominja, da največje bogastvo človeka ni v tem, kar drži v rokah, ampak v tem, kar nosi v srcu. Naj nas spremlja kot brat in sopotnik na poti, da bomo znali vedno znova izbirati tisto, kar resnično ostane.

br. Vlado Kolenko

Vse to namreč iščejo narodi sveta. Vaš Oče vendar ve, da to potrebujete. Išcite njegovo kraljestvo in to vam bo navrženo. Ne boj se, mala čreda, kajti vaš Oče je sklenil, da vam da kraljestvo. Prodajte svoje premoženje in dajte vbogajme. Naredite si mošnje, ki ne ostarijo, neizčrpen zaklad v nebesih, kamor se tat ne približa in kjer molj ne razjeda. Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce.«

Lk 12, 30-34

Moj zaklad, moje srce

Velika noč je za kristjana vedno povabilo k svobodi. Ne k brezbrizni in površinski svobodi, temveč k tisti, ki se rodi iz odpovedi. Velika noč se namreč začne s trpljenjem in z izgubo življenja.

Sveti Frančišek nas izziva s svojim sine proprio – brez lastnega. To je njegova poslednja volja: da bratje vedno živijo v sveti ubožnosti. In enako velja za sveto Klaro. Ta ni umrla, dokler od papeža ni prejela zagotovila, da bodo njene sestre lahko živele v tej evangelijski svobodi.

Presenečen ugotavljam, da je to danes zelo aktualna tema. Živimo v svetu, ki nas nenehno prepričuje, da smo vredni toliko, kolikor posedujemo. Pa ne zgolj materialnih stvari, temveč tudi doživetij, »prijateljstev«, sledilcev, priznanj in vpliva. Zato je Frančiškova odpoved vsemu še danes preroško dejanje.

»Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce« (Mt 6,21). Človeško srce ima nenavadno sposobnost, da iz skoraj vsega naredi zaklad. Toda vrednost teh zakladov se spreminja glede na njihovo bližino večnosti.

Frančišek je oče vseh, ki so poklicani verjeti v več. Poklicani smo biti budni, pripravljeni, opasani in s prižganimi svetilkami – prav tako kot izvoljeno ljudstvo pred tisočletji, ki je čakalo na svojo osvoboditev. Ključna beseda je prav svoboda.

To je bilo ljudstvo, ki ni nasedlo misli, da je popolna svoboda že tukaj. Prav v tem je tudi ključ, kako preživeti svoj košček večnosti na zemlji: živeti kot nekdo, ki čaka. Ki ne išče dokončne varnosti in potrditve v bogastvu tega sveta, ampak pričakuje nekaj več. Ustvarjeni smo za nekaj več. Vredni smo več.

Kolikokrat imamo vse, pa še vedno nismo srečni, mirni ali zadovoljni. Obnašamo se kot sužnji, čeprav ne vemo – ali pa pozabljamo –, da je Kristus na križu že plačal našo ceno. Naša dediščina ni zgolj preživetje, ampak kraljestvo.

Vedno me pretrese misel Daške Voskar, ki v enem od svojih projektov povzame glas Stvarnika z besedami: »I wanna give you so much more. I prepared a throne for you; you will be sitting right next to me.«

Čas na tej zemlji je kratek in neizmerno dragocen. Zato se ne pustimo preslepiti temu svetu.

Jezus pravi: »Prodajte svoje premoženje in dajte vbogajme. Naredite si mošnje, ki ne ostarijo.« To pomeni, da obstajajo stvari, ki zastarajo, in stvari, ki ostajajo. Obstajajo

zakladi, ki jih je treba nenehno obnavljati, ker izgubijo sijaj, in zakladi, ki so vedno novi, ker pripadajo večnosti. Obstajajo zakladi, do katerih tatovi zlahka pridejo, in zakladi, ki jih nihče ne more ukrasti.

Dejstvo je, da ima vsaka odločitev na tej zemlji posledice. Tudi večne. Zato ni slabo, če svoje odločitve sprejemamo v luči našega izhoda, našega eksodusa s te zemlje. Vsako naše dejanje nekaj pomeni. Vsaka izbira nas nekam premakne – bližje Bogu ali dlje od njega.

Frančišek je eden najmočnejših pričevalcev, da odpoved ni izguba, ampak ustvarjanje prostora za novo življenje. Ko se je odpovedal bogastvu, ni postal reven. Postal je svoboden.

Njegove izpraznjene roke so postale naročje za Boga. V njegovi odpovedi ni žalosti, ampak zaupanje. Zaupanje, ki premaga strah in rodi radost v preprostosti.

Odpoved lastnini – ali vsaj navezanosti nanjo – ni cilj sama po sebi. Tudi sodobni minimalizem skuša odgovoriti na utrujenost prenasičenega zahodnega sveta. Toda evangelijska ubožnost gre dlje. Ne gre le za manj stvari, ampak za več Boga.

Je pa odpoved pot, ki vodi v mir. Kdor nima, nima česa izgubiti. Nima česa braniti in ohranjati za vsako ceno. Lahko le sprejema in podarja. Lahko daje naprej to, kar je sam prejel.

In morda je prav v tem skrivnost svobode: da človek ničesar ne drži tako krčevito, da ne bi mogel vsega izročiti Bogu.

br. Luka Modic

Daj naprej!

Biti brez imetja. Ideal, ki pa hitro trči ob neko človeško logiko. Kje bom živel? Kaj bom oblekel? Kaj bom jedel? Kako bom hodil v službo? S čim bom plačal položnice? Kako preživeti? Realno je, da brez kakršnegakoli imetja človek v našem svetu težko preživi.

Najbrž sem ena izmed zadnjih generacij, ki je srečala vaške posebneže. V mojem primeru so bili to »strici«, ki so hodili iz vasi v vas. Zgledali so malo zapuščeni, malo sem se jih bala. Pomagali so pri kakšnih kmečkih opravilih in za to dobili topel obrok, kakšen liter vina, par klobas ali prenočišče za eno noč. Nekateri so se pojavili samo v toplejših mesecih. Za enega je nona vedela, da zimo preživi pri sestri. To so bili, vsaj zame, takrat ljudje brez imetja. Živeli so zelo svobodno, kakor so sami želeli. Hkrati pa so bili odvisni od dobrote in gostoljubnosti drugih. Če sklepam po svojih starih starših, se je takih ljudi dobilo dovolj. Kako bi bilo danes ne vem. Bi kdo sploh opazil takega človeka?

Sama menim, da danes brez kakršnegakoli imetje težko preživiš. No vsaj odgovorno se mi ne zdi. Pomembno pa je, da imamo imetje za to, da nam služi za preživetje in dosego nekih višjih, plemenitejših ciljev.

V svoji knjigi Ivo Boscarol, zame eden najuspešnejših slovenskih podjetnikov, piše, da imamo ljudje v današnjem času v svoji lasti vsaj 60% stvari preveč. Sam vidi teh 60% kot nekaj, kar nas spravlja v stres, kar nas zasužnji. Lahko skomignemo z roko in rečemo, da je lahko govoriti njemu, ki ima veliko. Če pogledam sebe, pa se nimam za človeka, ki mu bi materialne dobrine pomenile veliko, mu moram pritrčiti. Najbrž da je 40% moje omare tistih oblačil, ki jih nosim, ostala so za posebne priložnosti ali pa jih preprosto hrčkam, ker mi jih je škoda dati naprej. Pa še marsikje v življenju je teh 60% odveč.

Lansko poletje sem srečala znanko. Po kratkem pogovoru in tistem klasičnem vprašanju o dopustu mi je začela razlagati, da so končno kupili apartma na morju. Vem, da sta si ga z možem želela in pojavila se je odlična priložnost, ki sta jo izkoristila. Do tukaj vse ok. Potem pa mi začne razlagati kako je vse skupaj postalo naporno. Vsak petek po službi hitijo na obalo, ob nedeljah zvečer nazaj, čez teden je pranje in načrtovanje kaj potrebujejo čez vikend in tako naprej. Otroci nočejo več na morje z njima. Izpolnitev njihovih želja je postala za njih stres. Zdelo se jim je, da morajo vsak vikend na morje, da maksimalno izkori-

stijo apartma. Postali so sužnji. Kolikokrat se tudi mi v vsako dnevni stvari ulovimo v isto past imetja in postanemo sužnji?

Sveti Frančišek, sveta Klara, sveta Elizabeta, sveta Ema Krška in še mnogi svetniki se niso ujeli v to past. Zaupali so Božji obljudi, da bo Nebeški Oče poskrbel za njih.

Kako pa se lahko mi, ki smo še daleč od te svetosti, upremo želji po imeti več, kot potrebujemo? Hoditi moramo v šolo skromnosti. To ni lahka šola in najbrž je čisto zares nikoli ne zaključiš.

Že pred kar nekaj leti smo pri Frančiškovih otrocih o tem imeli katehezo. Še se spomnim treh vprašanj, ki jih danes uporabljam pri svojih otrocih, ko pridejo do mene s svojim »seznamom« želja. »Ali to res potrebuješ? Boš zaradi tega bolj srečen? Boš zaradi tega boljši človek?«

Tudi sama si najbrž prerediti zastavim ta tri vprašanja. In če sem pri prvih dveh odgovorih zelo podobna svoji šest letni hčerki in zatrjujem sama sebi, da nekaj res potrebujem in bo to obrnilo moje življenje na boljše, si pri tretjem ne morem in tudi ne smem zatiskati oči.

Povabim te, da ta vprašanja uporabljaš tudi ti. Tisto pa kar čutiš, da imaš »preveč« preprosto daj naprej.

Kristina Vrčon Jejčič

Posebna lastnina (2 Mz 19,5)

Lastnina je v pravnem jeziku priznana pravica do stvari in vseh koristi, ki jih ta daje. Lat. *possessio, propretitas*. Zanimiva pa je razlaga, ki izhaja iz starocerkvenoslovanskega jezika: *vlastь* 'moč, oblast, območje'. Dandanašnji je beseda bolj ko ne razumljena v smislu materialnih dobrin, ki jih neka oseba poseduje. Čeprav v resnici vemo tudi to, da kdor ima veliko v materialnem smislu, ima tudi določeno oblast nad ljudmi oz. ima oblast v družbi, ima nekako glavno besedo, ima odločilni glas v njemu pomembnih zadevah. Torej, kdor je bogat, ima tudi oblast.

V Svetem pismu je nekajkrat izražena Božja lastnina nad izvoljenim ljudstvom. Morda torej v nekakšnem smislu vladanja, odločanja. Čeprav, ko potem beremo naprej, lahko kmalu ugotovimo, da so v tem lastništvu različne klavzure. Npr. če bo ljudstvo poslušno, če bo poslušalo Gospodov glas, bo postalo Njegova posebna lastnina (2 Mz 19,5). S tem Bog izraža svojo skrb za to ljudstvo. Pomeni, da ga bo varoval, da ga bo vodil, da mu ne bo nič manjkalo. Njegova zaveza je potem popolna skrb zanje, ki so se odločili, da ga bodo poslušali, da bodo sledili Božji besedi, da bodo izpolnjevali Njegovo voljo.

Tako naj bi bilo tudi v vsakdanjem življenju. Če nekaj posedujem, imam v lasti, pomeni, da za to skrbim, da mi je mar. Vemo pa, da skrb za neko posest, neko lastnino ni od muh. Gre ogromno časa, denarja, tudi živcev včasih. Si kar predstavljam Boga, kako se prijema za glavo, ko nas gleda, kaj vse počnemo mi, Njegovo izvoljeno ljudstvo. Toliko časa, skrbni vlaga v nas in potem ... ni da ni ...

Morda pa so na boljšem tisti, ki ne posedujejo nič ali pa vsaj tisto, kar jim je na voljo, je praktično v lasti vseh. Kot nekakšna zadruga. Vsi delajo za skupno dobro, ampak nihče nima

pravzaprav karkoli v lasti: »Je naše.« in ne: »Je moje.« Primer skupne lastnine so bili prvi kristjani, kot nam poročajo Apostolska dela (4,32): »Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša. Nihče ni trdil, da je to, kar ima, njegova last, temveč jim je bilo vse skupno.« Temu duhu prvih kristjanov zagotovo najbolj dobesedno sledijo redovnice in redovniki. Podobno je tudi v družinah, kjer se člani med seboj spoštujejo, razumejo, si zapajajo, skratka se imajo resnično radi. Nihče ne govori, da je nekaj specifično njegovo, ampak se 'lastnina' oblikuje in dodeljuje glede na potrebe posameznika in vsi ostali to spoštujejo.

Moram pa priznati, da se mi ves čas, ko se vrtim okrog lastništva, lastnine, posedovanja, vladanja, ponavlja v mislih zadnja kitica Prešernova Glose:

*Vendar peti on ne jenja,
grab'te dnarja vkup gotove,
kupovájte si gradove,
v njih živite brez trpljénja!
Koder se nebo razpenja,
grad je pevca brez vratarja,
v njem zlatnina čista zarja,
srebrnina rosa trave,
s tem posestvam brez težave
on živi, umrjè brez d'narja.*

Kot sveti Frančišek. Tudi njega si predstavljam sredi narave, obdanega z nebom, travami, drevesi, pticami, rožami ... 'Lastnik' vsega in hkrati ničesar. Kot konec koncev vsakdo izmed nas: na svet privekamo brez ničesar in zapustimo ga še bolj ubožni.

Lea Bric

V uboštvu brez ovir

Topli dnevi so v deželo prinesli občutek breztežnosti, ki se pojavi, ko človek odloži zimski plašč in išče načine, kako bi svojemu telesu s tanjšimi oblačili pomagal pri ohladitvi. Odlaganje koristi tako telesu kot duši, ki se po iskreni spovedi počuti nekaj kilometrov bliže nebesom. Še posebej letos, ko imamo v vseh cerkvah, kjer delujejo Franciškovci, možnost prejeti popolni odpustek.

Kaj pomeni odlaganje lastnine, je dobro vedel tudi naš brat Francišek. Po letih nemirnega iskanja in razločevanja Božjega klica je v njegovem življenju nastopil odločilen trenutek, ko je odložil vse, kar je imel na sebi, in se odpovedal lastnini, ki mu jo je ponujalo zemeljsko življenje.

Težko si predstavljamo trenutek, ko je na trgu pred meščani Assisija obstal takšen, kot je prišel na svet. Morda ga je prav tedaj prešinil občutek breztežnosti, svobode, v kateri se zdi mogoče vse – celo leteti. Ta njegova drža me vedno znova izziva. Ko je z brati potoval, se je brez težav selil, saj je vse svoje nosil s seboj. V našem svetu pa bi za selitev pogosto potrebovali več dni dopusta, da bi v miru prenesli vse svoje imetje s točke A na točko B. Sama vsekakor še nisem na točki, ko bi lahko, tako kot naš brat Francišek, vse, kar imam, nemudoma spravila v torbo in odšla tja, kamor kliče Bog.

Še bolj pa me izziva njegovo duhovno uboštvu. S svojo gesto se ni odpovedal le materialnim dobrinam, temveč tudi navezanostim v odnosih. Najprej navezanosti na svoje starše, v širšem smislu pa na vse ljudi, ki jih je srečal in bi ga želeli zadržati zase. Tega ni dovolil nikomur. Celu Klari in njenim

sestram je namenil le majhen del svojega časa, čeprav ju je povezovalo globoko duhovno prijateljstvo. To je v nasprotju z običajnim človeškim pričakovanjem, da bomo tistemu, ki ga imamo radi, namenili največ časa in pozornosti.

Tudi v tem me Francišek izziva. Izziva me tako, kot je izzival svoje sodobnike, ko jih je pozival k spreobrnjenju, k obračanju srca k Bogu, k opuščanju snovnega in objemanju duhovnega. Izziva me, da bi bila do lastnine tako nenavezana, kot je bil nenavezan sam. Izziva me, da bi bila nenavezana na ljudi, okoliščine, duhovne tolažbe in prijetne občutke, ki jih podarja Bog. Izziva me in spodbuja, da bi me manj skrbelo za izgubo tega, kar je oprijemljivo, in bolj za to, da ne izgubim tega, česar ne morem videti.

Francišek nas v tem močno spodbuja, ko pravi: »Vodilo in življenje teh bratov je v tem, da živijo v pokorščini, čistosti in brez lastnine; in da se držijo nauka ter stopinj našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki pravi: ›Če hočeš biti popoln, pojdi in prodaj vse, kar imaš, ter daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj‹ (Mt 19,21). In: ›Če kdo hoče priti za menoj, naj se odpove sam sebi, vzame svoj križ ter hodi za menoj‹ (Mt 16,24). Pa tudi: ›Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta in matere in žene in otrok in bratov in sester, vrh tega tudi svojega življenja, ne more biti moj učenec‹ (Lk 14,26). Ter še: ›Vsak, kdor bo zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njive zaradi mene, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje.‹«

Karkoli snovnega se da nadomestiti. Duše, ki je izgubljena, pa ne more odkupiti nihče. Zato je velik izziv pogosto tudi v tem, da pri Bogu zares odložim vse: svoje grehe, strahove, skrbi in nezaupanje ter jih izročim v Njegove roke. Včasih je skoraj lažje razdati del svojega premoženja, kot pa Bogu zares izročiti tisto, kar obtežuje mojo dušo, da bi bila pripravljena na selitev v nebesa, ko bo napočil ta čas.

Korenito se torej zgledujmo po našem bratu Francišku, ki nam je že pokazal pot in način, kako priti tja.

Je res vse na prodaj?

Pred dvema mesecema me je popadla silna želja po novih znanjih. Prijavila sem se na kar nekaj različnih spletnih izobraževanj in vsak večer sem imela en zoom. Trajalo je ves teden. Eden od seminarjev se je nanašal na to, kako upravljati z denarjem oziroma kako ravnati z njim, da bo denar delal za nas, ne mi zanj. To je fraza, ki se v svetu financ že zelo dolgo uporablja in se nanaša na to, da moramo denar prav razporediti in ga vlagati v različne naložbe, od delnic, zlata, nepremičnin do kriptovalut, ki nam prinašajo dobiček, medtem ko na bančnem računu izgublja vrednost.

Tema je bila zanimiva, predavateljica me ni prepričala toliko, da bi ji zaupala svoje prihranke in bi ona za veliko vsoto denarja postala moja »trenerka«, ki bi mi pomagala obogateti. Vsa ta brezplačna izobraževanja so v resnici povabila na nekaj več, na nekaj, kar traja dlje časa in je potrebno tudi precej plačati. Predvsem pa je zanimivo, ko razkrijejo, iz katerih knjig črpajo znanje in če si jih prebereš sam, lahko veliko pridobiš. Tako mi je v roke prišla zanimiva knjiga, v kateri mi je dalo marsikaj misliti. Na splošno med ljudmi prevladuje slabo mnenje o denarju in o tistih, ki ga imajo veliko, hkrati pa si ga tudi sami velikokrat želimo. Med boleznijo so se tudi moji pogledi na denar in premoženje precej spremenili. Od tega, kaj bo, če me več ne bo, kako bosta otroka, do čisto vsakdanjih potreb.

Ko sem zaključila s kemoterapijami, je bilo moje telo precej utrujeno, razboleno in je še. Z različnimi nepričakovanimi nevšečnostmi se borim. Hvala Bogu je pri nas zdravljenje raka še vedno zastoj, a ko se konča najtežji del, ostaneš sam – utrujen in izčrpan. In če imaš dovolj denarja, si lahko privoščiš več – dodatne limfne drenaže, bolj zdravo prehrano, individualno telovadbo, oddih ... Zato je treba spremeniti prioritete in bolje načrtovati, kam bo odtekal denar. Rodijo se mnoge stiske in ne

predstavljam si, kako je, če je bolan otrok, kako je, če potrebuješ še določene pripomočke za gibanje ... Zato sedaj na denar gledam drugače – ni cilj, je pa odlično sredstvo, ki lahko olajša in dejansko izboljša kakovost življenja. V knjigi Revni očka, bogati očka je hkrati tudi razvidno, da je potrebno za denar delati, ga znati prav vlagati, vztrajati in vedeti, koliko in za kaj ga trošimo. Skratka red in disciplina, samonadzor, lahko bi rekla, da moraš biti »mal Gorenca«, precej drzen, hkrati pa preudaren in moder. In še nekaj je res – naš odnos do denarja je večkrat popačen. Ni nujno, da nas bo pokvaril, lahko pa se seveda zgodi tudi to. Pohlep je namreč le streljaj stran. Pomembno je, da denar znamo tudi deliti ljudem, ki so v stiski.

In tu nam lahko sv. Frančišek pomaga in je naš zgled. V tem času in prostoru, ko je vsega dovolj in preveč, predvsem odpadkov, je pomembno stopiti korak nazaj in postati preudaren – prav je, da se vsakokrat vprašam, kaj in koliko kupim, pa naj bo to hrana, obleka ... in kaj in koliko zavržem. Utapljamo se v lastnih odpadkih, ubijamo naravo in živali in ljudi. Človeka v svojem bistvu postavljamo na rob, vse to vodi v mnoge izgorelosti, depresije, druge psihične bolezni. Če bi sv. Frančišek stopil v ta naš svet, bi nas lahko naučil marsičesa. Nismo vsi poklicani k temu, da se odpovemo vsemu, zagotovo pa moramo ves čas preverjati, kaj ima oblast nad nami, kakšni so naši odnosi, si podrejamo in imamo za lastnino tudi določene ljudi. Večkrat stremimo k boljšemu življenju, pa ga je res mogoče kupiti? Je res vse na prodaj? Sveti Frančišek je bil brez lastnine, a vendarle, lahko rečemo, izjemno bogat, njegovo srce je bilo prežeto z mirom in hvaležnostjo. S čim pa je naše?

Mateja Feltrin

»Bog mi je pokazal novo pot«

Pogovor z bratom Dominikom pred mašniškim posvečenjem

Brat Dominik, tvoja življenjska pot do duhovništva ni bila ravno običajna. Tudi sam večkrat poudarjaš, da Bog ne kliče samo mladih. Kako si ti doživljal ta Božji klic skozi leta?

Začelo se je precej pozno. Okrog šestindvajsetega leta sem se odločil, da stopim na pot redovništva. Danes vidim, da je bila ta pot potrebna, da me je oblikovala. Sveti Frančišek bi rekel, da sem bil prej precej »napihnjjen« človek, skozi vse preizkušnje pa me je Bog počasi učil postajati bolj človeškega človeka.

Veliko sem pretrpel, vendar mi prav te izkušnje danes pomagajo pri srečevanju z ljudmi. Zaradi tega sem se pozneje odločil tudi za študij spremljanja umirajočih. Vse skupaj me je vodilo do mojega novomašniškega gesla iz Jezusovih besed pod križem.

Na poti si doživel veliko iskanja, tudi menjavo šol, fakultet in celo redovne skupnosti. Kaj te je vendarle držalo pokonci, da niso obupal?

Najprej sem vstopil k frančiškonom in tam ostal skoraj sedem let. Potem je prišlo do iz-

stopa. Takrat sem res razmišljal, kako naprej. A Bog mi je pokazal novo pot.

Včasih sem Bogu skoraj postavljajl izzive: »Če me res kličeš, potem pa uredi še tole.« In stvari so se res odpirale. Ko sem začel spoznavati kapucine, sem videl, da živijo to, kar govorijo: preprosto življenje, bratstvo, veselje in bližino ljudem. To me je zelo nagovorilo.

Si po odhodu od frančiškanov čutili grenkobo?

Na začetku gotovo. Če bi me vprašali prvi dan po izstopu, bi verjetno rekel marsikaj. Potem pa sem skozi molitev in pogovor z Jezusom začel spoznavati, kako pomembno je odpuščanje. Tudi če se ti zgodi krivica, jo moraš izročiti Bogu. Šele takrat sem našel notranji mir.

Danes vidim, da ni bila pomembna dolžina poti, ampak to, kaj sem se na njej naučil – kdo sem pred Bogom in kam me kliče.

Kaj je bilo najtežje pustiti za seboj?

Zanimivo, da tega nikoli nisem doživljal kot nekaj najtežjega. Pravzaprav sem bil najbolj srečen, ko sem zaprl svoj bančni račun in razdelil vse, kar sem imel. Ko sem brezdomcem dajal denar v roke, sem začutil neverjetno svobodo.

Takrat sem spoznal, da Kristus res skrbi zame. Nikoli mi ni bilo žal, da sem stopil na to pot, čeprav ni bila lahka. Vedno sem verjel, da če me je Bog poklical, mi bo dal tudi moč, da bom zdržal.

Kmalu boš postal duhovnik. Kaj ti bližina mašniškega posvečenja prinaša – mir ali nelagodje?

Predvsem veliko veselje. Ko sem delal v hospicu kot duhovni asistent, sem močno čutil, da mi manjka prav duhovniški del: da bi človeku lahko podelil odvezo, zakramente, sveto maziljenje.

Takrat sem začel še močneje hrepeneti po duhovništvu. Zelo se veselim liturgije, maševanja, spovedovanja – vsega, kar človeku lahko podari samo duhovnik.

Po drugi strani pa človek šele tik pred tem spozna, kako »zelen« je in koliko se mora še naučiti. To je tudi čas velike ponižnosti.

Kaj želiš ljudem prinašati kot duhovnik?

Predvsem iskren pogovor in Jezusa. Upam, da bom vedno govoril bolj o Njem kot o sebi. Ljudje danes ne potrebujejo lepih besed, ampak nekoga, ki jih posluša in jim prinese upanje.

Želim si, da bi ljudje ob meni začutili, da jih Bog ljubi in da jih nikoli ne zapusti.

Danes Cerkev živi v zahtevnih časih. Kako se približati ljudem, ki so oddaljeni od vere?

Velik zgled mi je sveti Frančišek. Ko so ga bratje vprašali, kdaj bodo oznanjali evangelij, jim je po sprehodu skozi mesto rekel: »Saj smo ga že oznanjali.« Oznanjali so ga s svojim življenjem.

To sem močno doživel tudi v hospicu. Tam sem srečeval muslimane, pravoslavne, protestante, ateiste ... Najprej moraš človeka sprejeti kot človeka. Včasih je največ pomenilo že to, da sem komu prinesel zajtrk ali ga poslušal.

Takšna ponižnost pogosto pove več kot dolge pridige. Šele potem se človek odpre za globlji pogovor o veri.

V hospicu si spremljal številne umirajoče. Je kakšna zgodba posebej ostala v tvojem srcu?

Veliko jih je. Vsak človek prinese svojo zgodbo in svoje življenje. Še posebej pa se spominjam gospoda, ki je prišel v hospic v zelo slabem stanju. Med pogovorom je začel pripovedovati, kako je s svojim življenjem prizadel mnoge ljudi – z alkoholom, nasiljem in napačnimi odločitvami.

Potem me je vprašal: »Kaj naj storim?« Rekel sem mu, naj bere Božjo besedo. Dali smo mu Sveto pismo z velikimi črkami in začel je brati. Malo pred smrtjo je prosil medicinsko sestro, naj mu bere naprej. Ko je slišal besede: »Neskončno je Božje usmiljenje,« je izdihnil.

Takrat vidiš, kako Bog dela čudeže v zadnjih trenutkih človekovega življenja.

Tvoje novomašniško geslo je: »Žena, glej tvoj sin. Glej, tvoja mati.« Zakaj prav ta odlomek?

Ta stavek je povezan z mojim spreobrnjenjem. Preden sem resno stopil na pot vere, nisem dovolj iskreno razmišljal o odnosu z Bogom. Potem pa sem v sanjah doživel Jezusa

na križu, ki je najprej pogledal Marijo in rekel: »Žena, glej tvoj sin.« Nato pa je pogledal mene in dejal: »Sin, glej tvoja mati.«

Takrat sem globoko začutil, da mi Jezus daje Marijo za mater. To je bila zame ogromna tolažba. Tudi v najtežjih preizkušnjah sem vedno čutil njeno varstvo in bližino.

Imaš svoj novomašni križ. Ima posebno zgodbo, kajne?

Da. Na Karitasu sem med podarjenimi stvarmi našel star križ s steklenim pokrovom. Takoj sem začutil: če bom nekoč novomašnik, bo to moj križ.

Ko sem ga dal obnoviti, mi je restavrator

povedal, da je steklo iz leta 1945. Takrat sem še globlje začutil simboliko tega križa – leta 1945 je slovenski narod doživel strašno trpljenje. Zdelo se mi je pomembno, da ta križ nosim naprej tudi kot znamenje vseh ran našega naroda.

Križ je bil prvič popolnoma obnovljen. Bil sem med prvimi, ki so ga videli.

Veliko govoriš o ubožtvu in preprostosti. Danes pa živimo v zelo potrošniški družbi. Ni lažje živeti »normalnega« življenja – služba, plača, družina?

Bog ima včasih prav poseben smisel za humor. V bratstvu so me določili celo za ekonoma. Tako sem se moral naučiti prav ravnati tudi z denarjem.

Denar sam po sebi ni slab. Vprašanje pa je, kaj z njim naredimo. K nam prihaja veliko revežev po hrano in pomoč. Kar imamo, želimo deliti naprej. Prav to je bistvo našega redovnega življenja.

Kaj ti pomeni kapucinsko bratstvo?

Prav tukaj sem se najbolj našel. Kapucinska karizma pomeni iti k ljudem, ki jih drugi pogosto spregledajo: brezdomcem, invalidom, zapornikom, osamljenim. Med takšnimi ljudmi se počutim domače.

Bratstvo pa mi daje moč, podporo in veselje. V bratih vedno znova odkrivam, kaj vse je Bog položil v moje življenje.

Kako v teh zadnjih dneh pred posvečenjem najdeš mir?

Največ mi pomeni skupna molitev bratstva. Tam najdem tišino, prostor za premišljevanje in pripravo na vse, kar prihaja: maševanje, spovedovanje, spremljanje ljudi.

Obenem pa vedno bolj čutim, da je to šele začetek poti. Človek šele zdaj vidi, koliko se mora še naučiti.

Za konec: če bi zdaj pred teboj sedel Bog in bi mu imeli minuto časa nekaj povedati – kaj bi mu rekel?

Rekel bi mu: »Saj ti že vse veš.« Prosil bi ga predvsem eno stvar – da bi mu ostal zvest in da bi delal to, kar želi On.

Povzeto po intervjuju, ki ga je naredila Družina (vir: youtube)

br. Vlado Kolenko

Prisojnik po Hanzovi poti (2547 m)

Tik pod vrhom

Pred nami je višek sezone hoje v hribe, in tura, ki jo danes predstavljam, je zame osebno eden od vrhuncev: imam jo za kraljevsko poletno turo po zahtevnih označenih poteh.

Prisojnik je vrh, ki je sam po sebi markanten, saj je eden redkih slovenskih predstavnikov »kluba 2500+«. Zelo je razgleden, saj leži v osrčju Julijskih Alp, in nanj vodi več smeri: najbolj znani sta plezalna Kopiščarjeva, ki pelje skozi Prednje Prisojnikovo okno, ter pot po grebenu; obe imata izhodišče na Vršiču – in prav to visoko izhodišče je dodaten razlog za priljubljenost vrha. Naša, Hanzova pot, pa se

začne nižje, pri Koči na Gozdu (1226 m), kar pomeni, da nas čaka dobrih 1.300 metrov vzpona.

To turo imam za kraljevsko, ker nudi veliko pestrosti: od veličastnega, mračnega in hladnega severnega ostenja do slapu na poti, od preproste hoje po utrjeni stezi do skoraj brezpotnega poplezavanja, od vpenjanja s samovarovalnim kompletom do prečenja snežišča z derezami in cepinom. Je torej zelo tehnična, zahtevna in naporna.

Omenjeno snežišče le redko katero poletje popolnoma izgine, v juliju pa še nikoli, zato je treba spremljati razmere in za prečenje uporabiti polno zimsko opremo (dereze, cepin). Snežišče je namreč strmo in zgolj pohodne dereze ne zadostujejo; pogosto je pravi izziv

Razgled z vrha na Jalovec

Izhodišče: **Koča na Gozdu (1226 m)**

Zahtevnost: **zelo zahtevna (plezalna) označena pot**

Oprema: **samovarovalni komplet, čelada, dereze, cepin**
Višinska razlika po poti: 1.300 m

Čas vzpona: **5 ur**

splah priti nanj: ko se sneg topi, se med njim in toplo steno večkrat odpre robna razpoka (lahko večmeterska), ki močno oteži dostop. Da nas snežišče čaka, nam že nekaj sto metrov niže napoveduje približno 30-metrski slap, ki ga napaja prav voda z njega.

Zanimivost: prav letos Hanzova pot praznuje 100. obletnico – uradno je bila odprta 9. avgusta 1926. Nadelal jo je trentarski gorski vodnik Ivan Vertelj – Hanza. Sodi v širši val nastajanja novih zavarovanih plezalnih smeri med obema vojnama, ko je nova rapalska državna meja med Kraljevino SHS in Italijo – tekla je prav po vrhu Prisojnika – Slovencem onemogočila uveljavljene pristope na mnoge gore, zato so bili potrebni novi, običajno severni dostopi. V istem letu je nastala tudi bolj znana Hanzova pot na Malo Mojstrovko, prav tako plezalna.

Druga zanimivost je tik pred snežiščem, na višini 1.600 metrov: Marijin kip oziroma cela Marijina kapelica s kipom v živi skali.

V krajni poči snežišča

Zadnji del pod vrhom je plezalni, zavarovan z jeklenico, in v zadnjih letih zelo dobro oskrbovan. Sicer pa je smer pogosto zaprta zaradi poškodb, ki so posledica zime in podorov, zato je treba vsakič preveriti stanje na spletni strani PZS (Planinske zveze Slovenije).

Prihod na vrh je veličasten in naenkrat se spremeni vse: iz temačne severne stene izstopimo na običajno toplo, sončno stran, kjer se nam odprejo razgledi proti Razorju, Triglavu in Škrlatici, na drugi strani pa prek Vršiča na Mojstrovke, Jalovec in Mangart. Upravičeno smo ponosni nase in ta dan nam bo gotovo dolgo ostal v spominu!

Za sestop priporočam pot po grebenu mimo Prednjega okna do Vršiča.

br. Matej Nastran

Prečenje snežišča

Pismo vodstva Frančiškovich redov, 2. del

Pred osemsto leti je Frančišek Asiški zapustil ta svet. Toda seme, ki ga je posejal, še vedno kali.

S tem pismom se želimo zahvaliti Gospodu za evangeljsko seme, ki ga je pred 800 leti zasejal v Cerkvi in ki je še danes živo in rodovitno. Skupaj se želimo spomniti nekaterih temeljnih vidikov te krščanske zgodovine. Ti vidiki ostajajo kot zapuščina vsem tistim, ki želijo hoditi po stopinjah Frančiška in Gospoda Jezusa.

2. Cerkev, uboga, a rodovitna dežela

Kam posaditi seme

Po spreobrnjenju se je Frančišek soočil s ključnim vprašanjem: Kam naj posadi seme, za katerega je Bog dal, da se je rodilo v njem? Katera tla so najbolj primerna za njegovo rast in obroditev sadov?

Cerkvene razmere v tistem času niso bile lahke. Duhovščina je bila pogosto moralno in duhovno osiromašena. Številna laična gibanja, močna v svoji evangelijski predanosti, so to Cerkev sodila, obsojala in zapuščala.

Za Frančiška pa je Cerkev ostala zemlja iz prilike, v katero Sejalec¹ ni nikoli nehal sejati svojega semena. Tudi skozi kamenje, trnje in surovost te zemlje je to polje ostalo kraj, kjer je lahko vzkliko evangelijsko seme.

Sveti Damjan: naučiti se ljubiti Cerkev

Frančišek je v cerkvi sv. Damijana preživel približno eno leto, potem ko je zapustil očetov dom in prekinil z njegovo trgovsko in tekmovalno miselnostjo². To je bil čas Frančiškovega

izobraževanja o cerkvenem življenju in se je učil ljubiti Cerkev s ponižnostjo in zvestobo, ne da bi zapadel v duhovni ponos popolnih. Živel je z revnim duhovnikom Petrom³, ki je tam opravljal duhovniško službo. Z njim se je spletlo prijateljstvo⁴.

V tistem obdobju mu je »Gospod dal veliko vero v duhovnike«⁵, torej v Cerkev. To je bila tako globoka izkušnja, da bo trajala večno: »Če najdem uboge duhovnike, se jih želim bati, jih ljubiti in častiti kot svoje gospodarje«⁶.

S tem ubogim duhovnikom je preživel ključni čas za svojo evangelijsko identiteto. Vzgajal se je v veri Cerkve, ki jo je prepoznal kot zakramentalni kraj razodetja Božje ljubezni.

ZAPOMNI SI

- Cerkev z vsemi svojimi trni ostaja kraj, kjer klije seme evangelijskega življenja.

¹ Prim. Mt 13,1-23, Mr 4,1-20 in Lk 8,4-15.

² 1 Cel 15, Legenda treh tovarišev 19.

³ Zapiski neznanega Peružana 7.

⁴ Legenda treh tovarišev 21-22.

⁵ Prim. FOp 6.

⁶ Prim. FOp 7-8.

Evharistija: srce skrivnosti

Evharistija je bila zanesljiv dokaz te skrivnosti. V njej je »vsak dan«⁷ Najvišji in Vsemogočni dopuščal, da so ga dajale uboge in morda nečiste roke duhovnikov.

Frančišek se tega spominja z začudenjem: »Od Najvišjega Božjega Sina ne vidim ničesar drugega telesno na tem svetu, razen njegovega presvetega Telesa in Krvi«⁸.

V veliki pobožnosti do evharistije sta se prepletala dva temeljna trenutka: ljubezen do tiste uboge dežele, ki je Cerkev, v kateri se Bog »vsak dan spušča v roke duhovnika«⁹ in se mu ponižno podreja; in premišljevanje o skrivnosti Boga, ki je »ponižnost«¹⁰, ko se nam podarja »v majhni podobi kruha«.

V ubogem in ponižnem kruhu evharistije je imel Frančišek v rokah ne le opomin na vrednost Cerkve, temveč tudi zakrament, v katerem je vsak dan premišljeval Jezusovo logiko: ponižnost in uboštvo kot edina pot, ki lahko postane dar usmiljenja.

Cerkev in evharistija sta druga zapuščina, ki nam jo zapušča Frančišek: zemlja, v katero lahko posejemo svoje evangelijsko seme, da bo postalo resnično krščansko; in logika, s katero se hranimo vsak dan, da bi obrodili sadove večnega življenja.

✉ Poglobljanje v nismo

✓ DANES, KONKRETNO

Trenutno:

- Udeleži se evharistije z obnovljeno pozornostjo.
- Pridi 5 minut prej, da se pripraviš v tišini.
- Zahvali se za Cerkev, tudi v njeni pomanjkljivosti.

Za osebno in skupnostno refleksijo:

- Kako doživljam svojo pripadnost Cerkvi, z njeno pomanjkljivostjo in bogastvom?
- Kam »sejem svoje evangelijsko seme«? Katera so moja mesta pričevanja?
- Je evharistija resnično središče mojega tedna? Kako bi lahko bila še bolj?

Molitev

Gospod,
Frančiška si naučil ljubiti Cerkev, svojo mater, z vso njeno nepopolnostjo.

Tudi jaz se želim odločiti,
da bom svoje seme sejal v to revno,
a rodovitno zemljo.

Osvobodi me skušnjave obsojanja,
arogance popolnih, ponosa tistih, ki se imajo za boljše.

Nauči me,
da bom Cerkev videl kot polje,
kjer ti, potrpežljivi sejalec,
še naprej seješ seme evangelija.

Daj mi veliko vere v duhovnike,
po njihovih ubogih rokah se še naprej izročas v evharistiji.

Amen.

7 FOpom I, 16-18.

8 FOp 10.

9 FOpom I, 18.

10 Prim. FPRe 28.

Frama vikend

Frama se je to pomlad, od 10. do 12. aprila 2026, odpravila na duhovni vikend v Kočevsko Reko. Gost in voditelj vikenda je bil br. Jožko.

V petek popoldne smo se počasi zbirali in skupaj večerjali. Sledil je nagovor ob zgodbi Poseben si, nato pa smo si v parih na obraz nalepili nalepke. Vsak je na nalepko napisal lastnost drugega in jo prilepil svojemu paru, ne da bi ta videl, kaj piše. Nato smo morali ugibati, katera lastnost nam je napisana na obrazu. Ob tem smo spoznali, da ni najpomembnejše, kaj si o nas mislijo drugi, ampak kaj si o nas misli Bog. Mnenje drugih se nas oprime kakor nalepka le, če mu to dovolimo in si ga preveč vzamemo k srcu.

Zato smo večer zaključili pri Jezusu na adoraciji. Imeli smo tudi možnost, da ga pozdravimo čisto od blizu, se dotaknemo, poljubimo ali objamemo monštranco, kar je bilo zares prečudovito. Po adoraciji smo si podelili še objem in blagoslov ter se odpravili k počitku.

Soboto smo začeli s hvalnicami v cerkvi, ki ima čudovite vitraže, skozi katere je zjutraj skoraj nebeško prosevala svetloba. Dopoldne smo se posvetili branju Janezovega evangelija od 13. poglavja dalje, vsak zase v tišini.

Ob tem smo prejeli tudi košček gline, iz katerega smo oblikovali podobo, ki predstavlja našo dušo. Te drobne skulpture smo prinesli k Jezusu na oltar in mu jih pustili.

Po kosilu smo se sprehodili do bližnjega jezera, nekaj pogumnih pa je tudi zaplavalo. Razdeljeni smo bili v tri skupine in drug

drugega metali v zrak z odejo, na katero smo se ulegli. Potrebno je bilo precej zaupanja, obenem pa smo se znova igrali kakor otroci. Skupine so se pomerile še v igri, katera bo prej prišla do košare z bonboni. Sprva je bilo lahko, ko smo tekli vsak zase, nato pa smo si v trojicah in pozneje kot cela skupina z lepilnim trakom povezali noge, zato smo potrebovali veliko več sodelovanja in usklajenosti.

Podelili smo si tudi razlage svojih izdelkov iz gline. Zvečer pa smo praznovali še rojstni dan naše framašice Ane ob dobri hrani in čudoviti glasbi.

Nedeljo smo začeli s hvalnicami in zaključili katehezo o prepuščanju Svetemu Duhu. Ljudje namreč radi postimo, kadar lahko sami nekaj pokažemo, veliko težje pa se zares prepustimo. To smo skušali živeti tudi pri sveti maši, po kateri smo še veselo prepevali.

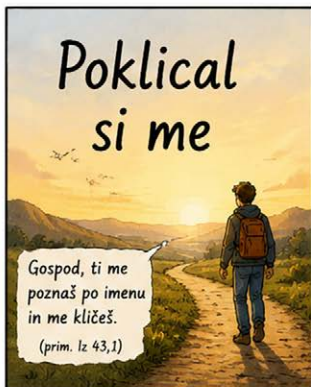
Pred odhodom smo počistili hišo, v kateri smo bivali, nato pa – kakor smo začeli – tudi končali ob dobri hrani, z odličnim kosilom, po katerem smo se počasi odpravili vsak na svoj dom.

Posebej se zahvaljujemo Frančiškovem svetnemu redu, ki je financiral ta čudovit duhovni vikend. Hvala tudi kuharjema za odlično hrano in župniku, ki nam je omogočil nastanitev. Predvsem pa hvala Bogu za to lepo doživetje!

Pija Marija Mivšek

Vaša zgodba lahko opogumi druge

Utrinki iz župnije Ljubljana Štepanja vas

Na cvetno nedeljo, 29. marca, in v ponedeljek, 30. marca, so mladi iz naše župnije že 35. uprizorili pasijon – trpljenje našega Gospoda. Letošnji pasijon se je navdihoval pri Loškem pasijonu. Kot scena so mladim služila umetniška dela v župnijski cerkvi, zato je predstava potekala na treh odrih. Pasijon je bil preplet dramske igrice in glasbe. Pri izvedbi je sodelovalo 33 mladih v vlogah igralcev, članov tehnične ekipe, pevcev in organistinje.

Tudi letos se je v naši župniji od jeseni dalje srečevala skupina katehumenov in njihovih spremljevalcev. Skupaj s skupino iz Žal smo se marca udeležili vikenda za katehumente v Stični, kjer se je zbralo nekaj več kot 60 katehumenov

in njihovih spremljevalcev. Na veliko soboto, 4. aprila, je osem katehumenov prejelo zakramente uvajanja, česar smo bili vsi iskreno veseli. Po maši je sledilo prijetno druženje v polni dvorani župnijskega doma.

V soboto, 25. aprila, je šest novih članov Frančiškovega svetnega reda izreklo prve obljube. Na ta slovesni korak v njihovem življenju sta jih pripravljala br. Primož in br. Klemen.

V nedeljo, 26. aprila, je naš skavtski steg Ljubljana 4 pripravil skavtske obljube, pri katerih je nekaj več kot 30 skavtov dalo svoje obljube. Okrog 90 skavtov se je zbralo že v petek v Ajdovščini, od koder so po orientacijskih točkah peš odšli v bližino vasi Goče. V nedeljo so se jim

pridružili še najmlajši bobri in starši skavtov, nato pa so potekale skavtske obljuje. Na dogodku se je zbralo približno 250 ljudi in bilo je zares lepo.

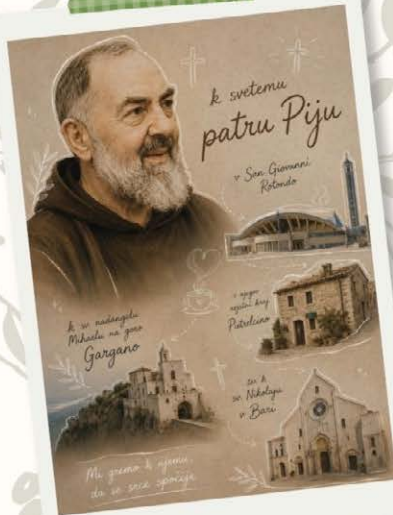
Kot vsako leto smo tudi letos skupaj z gasilci iz Bizovika za Florjanovo nedeljo pripravili lepo praznovanje. V nedeljo, 3. maja, smo na dvorišču pred gasilskim domom obhajali Florjanovo mašo. Ob tej priložnosti smo blagoslovili novo gasilsko vozilo s cisterno, ki so ga pridobili bizoviški gasilci. Pri maši nas je navdihujoče na-

govoril laiški misijonar Jeevan Castelino iz Indije, ki je obiskal Slovenijo in nekaj časa bival v naši župniji. Po maši, ki se je udeležilo več kot 200 ljudi, je sledilo prijetno druženje ob pogostitvi.

V nedeljo, 17. maja, smo po maši ob 9.15 v Bizoviku blagoslovili motorje Tomos. Pobudo za ta dogodek so dali srednješolci iz Bizovika. Blagoslova se je udeležilo približno 40 voznikov motorjev Tomos.

br. Matej Štravs

30. 8. – 4. 9. 2026

ROMANJE V SAN GIOVANNI ROTONDO

Bratje kapucini vabimo na romanje k svetemu patru Piju v San Giovanni Rotondo, v njegov rojstni kraj Pietrelcino, k sv. nadangelu Mihaelu na goro Gargano ter k sv. Nikolaju v Bari.

Okviren program

1. dan (nedelja, 30. avgust)

- Odhod ob 4.00 iz Štepanje vasi (Ljubljana). Vožnja po avtocesti do Razdrtega, nato skozi Vipavsko dolino in preko Vrtojbe v Italijo (možni vstopi na avtobus ob poti).
- Postanek ob avtocesti in kosilo iz popotne torbe.

- Popoldanski postanek v Lancianu (kraj evharističnega čudeža), sveta maša.
- Nadaljevanje poti v San Giovanni Rotondo, prihod in nastanitev v **Centro Accoglienza - Santa Maria delle Grazie**.

2. dan (ponedeljek, 31. avgust)

- San Giovanni Rotondo: ogled prvotne samostanske cerkve, samostana in muzeja, cerkve Santa Maria delle Grazie ter nove cerkve sv. Pija (kripta in grob).
- Sveta maša v kapucinski cerkvi.
- Križev pot v popoldanskih urah.

3. dan (torek, 1. september)

- Obisk Pietrelcine, rojstnega kraja patra Pija.
- Popoldne povratek v San Giovanni Rotondo.

4. dan (sreda, 2. september)

- Romanje k sv. Nikolaju v Bari – sveta maša in obisk groba v kriпти.
- Povratek v San Giovanni Rotondo.

5. dan (četrtek, 3. september)

- Romanje k sv. Mihaelu na Monte Gargano – ogled svetišča in sveta maša. Ves dan bo priložnost za sveto spoved.
- Popoldne povratek v San Giovanni Rotondo.

6. dan (petek, 4. september)

- Odhod ob 4.00.
- Zajtrk na poti.
- Postanek v Loretu (Marijino romarsko središče), sveta maša.
- Obisk sv. Leopolda Mandiča v Padovi.
- Prihod domov v poznih večernih urah.

Vse dni romanja si sami poskrbite kosilo iz popotne torbe. Hrano si boste lahko kupili tudi na samem kraju, ki ga bomo tisti dan obiskali.

Vsak večer bo po večerji osebna molitev v veliki cerkvi Marije matere milosti in možnost svete spovedi.

V ceno romanja je vključeno:

- avtobusni prevoz po programu, cestnine in parkirnine, turistično zavarovanje,
- nastanitev v hotelu s tremi zvezdicami (polpenzion v hotelu: večerja, nočitev, zajtrk) in romarska brošura.

	30 - 40 udeležencev	40 ali več udeležencev
štiriposteljna soba	610 €	530 €
triposteljna soba:	640 €	560 €
duposteljna soba:	680 €	600 €
enoposteljna soba:	710 €	630 €

Prijava

- Prijave sprejemamo do **1. avgusta 2026** oz. do zapolnjenih prostih mest. Če odstopite od romanje vas prosimo, da poravnate 5% vrednost cene.
- **Dodatne informacije** dobite na e-poštnem naslovu: stane.bester@rkc.si ali preko telefona: 041 840 897
- Prijava je veljavna, ko izpolnite elektronsko prijavo in plačate akontacijo.

PRIJAVNICA

Plačilo

- Ob prijavi vplačate akontacijo 200 €.
- Preostanek poravnate do **20. avgusta 2026**

Na TRR: SI56 0214 0128 1458 462
(prejemnik: Stane Bešter, Kančevci 38)
Koda namena: OTHR
Sklic: 00 + datum plačila pologa
Namen: San Giovanni Rotondo

Za romanje potrebujete:

- veljaven osebni dokument (osebna izkaznica ali potni list)
- evropsko kartico zdravstvenega zavarovanja

Pred odhodom boste prejeli dodatna navodila. Dovoljujemo si možnost manjših sprememb programa romanja, vendar ne v škodo njegove vsebine.

Pridržujemo si pravico do zvišanja cene, če pride do spremembe v cenah prevozov ali hotelsko - gostinskih storitev ali romanje odpovedati v primeru višje sile ali premajhnega števila prijavljenih.

Z veseljem pričakujemo romanje in srečanje z vami.

Lepo vas pozdravljamo v Gospodu: mir in vse dobro!

br. Stane Bešter
br. Miha Sekolovnik
br. Ambrož Brezovšek
s. Petra Mohorko

FRANČIŠKOV ODMEV

IGRANA PREDSTAVA O
FRANČIŠKU

PRAZNOVANJE FRANČIŠKOVIH BRATOV IN SESTER OB
800 LETNICI SMRTI SV. FRANČIŠKA

DUHOVNO BOGAT PROGRAM S
PRIČETKOM OB 9.20

SERAFINSKI
ROŽNI VENEC

PEVSKI
FESTIVAL

SV. MAŠA

PETE
LITANIJE

25. JUNIJ 2026
NA BREZJAH

<https://www.franciskani.si/>

Zgodovina mojega ujetništva v Rusiji – nadaljevanje

Spremljamo brata Felicijana Anžlovarja, ki je bil v ruskem ujetništvu 6 let in doživel boljševiško revolucijo leta 1917.

Nakazuje se konec carske Rusije

Novo leto 1917 smo praznovali po stari ruski navadi, z vso slovesnostjo, ne da bi slutili, da se bo verna Rusija kmalu spremenila v brezverno in brezbožno državo.

Ruska vojska je tedaj doživljala hude poraze proti Avstrijcem in Nemcem. Umikali so se tedne in tedne, po vsej Rusiji pa je raslo nezadovoljstvo. Ljudje so začeli za vse kriviti carja. Govorili so, da je naklonjen Nemcem in da ima na dvoru osovraženega Rasputina, katerega beseda naj bi veljala več kakor ukazi drugih.

V Petrogradu so carja prisilili, da se je odpovedal prestolu. Z družino so ga zaprli v Carskoje selo. Oblast je prevzel Kerenski, toda tudi njegova vlada ni dolgo obstala. Po novih porazih so oblast prevzeli boljševiki, iz pregnanstva pa se je vrnil Lenin. Rusija je nato sklenila mir z Avstrijo in Nemčijo.

Carska družina je kmalu izginila brez sledu. Mnogi so jo oboževali, drugi preklinjali. Po več kot tristo letih se je končala vladavina Romanovih.

Boljševiki in upor

Po padcu Kerenskega so oblast prevzeli boljševiki. Ustanovili so sovjete in vse vzeli v svoje roke. Tudi nas invalide so pregledali.

Vojni ujetniki v času revolucije

Po revoluciji so nas vojne ujetnike razglasili za ruske državljane in kazalo je, da nas ne bodo nikoli poslali domov. Ko je v Taškent prišla novica o padcu carja, je bilo po mestu, kakor bi se podiral svet. Streljali so, kričali, godbe so igrale, ljudje pa so iz uradov metali carske slike na ogenj.

Kmalu je prišlo novo povelje, da mora vse ostati pri starem. Častniki so obdržali svoje pravice, le nova oblast je začela izdajati nov denar – Kerenskijeve rublje.

Rusija se je pripravljala na novo ofenzivo, toda tudi ta se je končala s porazom. Vojaki so množično zapuščali bojišča, ob poti pa ropali vse, kar jim je prišlo pod roke. Nekega dne so prišli tudi v našo bolnišnico in nam pobrali skoraj vse: rjuhe, blazine in drugo opremo za bolnike.

Kdor je bil sposoben za delo, je moral delati, drugi pa so ostali v bolnišnici. Mene so spoznali za 60-odstotnega invalida.

Tedaj je v mestu izbruhnil upor proti boljševikom. Organizirali so ga nekdanji carski častniki in vojaki, ki jih je nova oblast odbijala. Boji so bili siloviti. Krogle so letele tudi čez našo bolnišnico, toda kljub temu pri nas ni bil nihče ubit.

Lakota v Rusiji

Med državljansko vojno je bila Rusija vse bolj opustošena. Polja so ostajala neobdelana, hrane je primanjkovalo in nastopila je huda lakota.

Takrat so se dogajale tudi strašne stvari. V naši bolnišnici je nek ruski vojak med jedjo kaše nenadoma umrl. Zdravniki so želeli preveriti, ali je bila hrana zastrupljena, zato so del kaše shranili za preiskavo. Stražar, ki je bil zelo lačen, pa je kašo pojedel. Ko je izvedel, da je bila vzeta iz želodca umrlega vojaka, je od groze in gnusa padel mrtev. Zdravniki so pozneje ugotovili, da ni umrl zaradi strupa, temveč od šoka.

Ameriška komisija

V Rusijo je prišla tudi ameriška komisija, da bi preverila razmere vojnih ujetnikov pod boljševiško oblastjo. Povedali smo jim, kako zapuščeni smo in kako trpimo zaradi pomanjkanja hrane in oblek.

Po njihovem obisku se je stanje nekoliko izboljšalo. Dobili smo več hrane, oblačil in drugih potrebščin. Veliko pomoči so zbirali po Evropi in Ameriki, toda do nas je prišel le manjši del.

Taborišče v Perovsku

Leta 1918 so nas iz Taškenta premestili v veliko taborišče pri Perovsku, kjer smo ostali skoraj dve leti. Razmere so bile težke in za invalide je bilo slabo poskrbljeno. Zato smo si pomagali sami. Izdelovali smo različne predmete in jih menjavali za hrano.

Jaz sem izdeloval rezbarije, ki so jih Rusi radi kupovali. Nekega dne so me poklicali na upravo boljševikov. Hoteli so, da bi ostal pri njih in delal v delavnici. Obljubljali so mi boljšo hrano in oskrbo.

Toda vedel sem, da bi s tem izgubil zaščito Amerike in možnost vrnitve domov. Zato sem se izgovoril na svojo invalidnost in ponudbo zavrnil. Od tedaj sem bil še bolj previden in nisem več delal za vojake.

Dragi bralci FP

Br. Felician želi približati težko življenje vojnih ujetnikov in invalidov v času ruske revolucije ter pokazati, kako hitro se lahko zaradi vojne in ideologije poruši družbeni red. Hkrati pa pričuje o človekovi vztrajnosti, strahu in upanju na vrnitev domov tudi v najtežjih razmerah.

Knjigo lahko naročite na naši spletni strani: <https://zalozba.kapucini.si/>

br. Placid Prša

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialat@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Iz zakladnice duhovnosti br. Ignacia Larrañaga: Jezus, krotak in ponižen

Kdor je Božji služabnik, je svoboden človek. Nima ničesar in ničesar noče imeti, ničesar ne more izgubiti. Jezus je vse življenje posvetil izkoreninjenju ošabnosti, teženj po slavi in sanj o veličini. Zaradi tega je bil nepodkupljiv prerok, ker je bil svoboden, ker je bil ubog.

Ker ni imel ničesar in je bil svoboden, je bil na razpolago. Ker ni služil sebi, je lahko služil drugim. Zato je bil služabnik Boga in svojih bratov.

Če Jezusov učence ne začne izgubljeni svoje lastnine, postajati ubog in razpoložljiv, ne more nikomur služiti; nasprotno, na pretanjen način se sam poslužuje vsega in vseh.

Če ne vstopimo v proces osvobajanja od samoljubja, bomo ljubili le sami sebe, velikokrat in na veliko načinov bomo prihajali v konflikte z drugimi, v igro sebičnosti in tekmovanja za lastno podobo.

Šola za nove voditelje

V teku je šola za nove dodatne voditelje in poteka v Repnjah za ljubljansko-mariborsko koordinacijo s predvidenim zaključkom v januarju 2027. Pripravlja se tudi začetek šole za dodatne voditelje v koprski koordinaciji s predvidenim začetkom v septembru 2026.

Obisk mednarodne ekipe DMŽ v Sloveniji

Predstavnice mednarodne koordinacije so v maju obiskale slovensko skupnost DMŽ. V srečanju z Lorena Rodríguez, Puri Vilar in Mercedes Sanz so slovenski voditelji in voditeljice poglobili karizmo DMŽ ustanovitelja br. Ignacia Larrañaga, ki je osredinjena v ponižnosti. Rodríguezova je poudarila, da je temelj služenja in vodenja Delavnic v molitvi, karizmi DMŽ in nenehnem osebnem spreobračanju. Voditelj ne vodi, kot da bi bil funkcionar, ampak ker je poklican k služenju in mora svojo vero najprej sam živeti. Pomembni so ponižnost, vztrajnost, samorefleksija in poslušanje Boga v tišini. Sadovi služenja niso odvisni od lastnega uspeha, ampak od delovanja Svetega Duha. Mednarodna koordinatorka za Evropo je poudarila tudi pomen bratstva, redne osebne molitve in duhovne discipline. Brez globoke molitve, tišine in notranje zvestobe človek izgublja stik z Bogom in svojo karizmo. Cilj vsega pa je voditi sebe in druge v globlji odnos z Bogom.

Mednarodni obisk je vključeval tudi sprejem pri msgr. nadškofu Stanislavu Zoretu, ki je v pogovoru poudaril pomen vztrajnega sejanja dobrega ter jih spodbudil, naj ne podležejo skušnjavi učinkovitosti in statistik, ampak ostajajo odprti delovanju Svetega Duha. Gostje iz Španije so se med obiskom Šole v Repnjah srečale tudi s kandidati za nove voditelje.

Bližina in dobronamernost obiska mednarodne ekipe bodo zagotovo pripomogli k še tesnejši povezanosti in edinosti s svetovnim Združenjem DMŽ, katerega del je tudi slovenska koordinacija s 40 voditelji. Sadovi skupaj preživetih dni bodo še dolgo navzoči v življenju DMŽ v Sloveniji.

Duhovni program v času počitnic: Izkušnja Boga

Vabljeni na srečanje Izkušnja Boga, ki bo od 13.-18.7.26 v Domu duhovnosti Kančevci. Program je primeren za odrasle in mlade od

20 let naprej. Srečanje poteka v tišini in je preplet nagovorov ter osebne molitve. Dnevno je v programu tudi sveta maša.

S seboj prinesete osebne potrebščine, posteljnino, brisačo, copate, Sveto pismo, zvezek in molitveni priročnik Srečanje. Vodi br. Štefan Kožuh v sodelovanju z voditeljji DMŽ. Prijave s spletno prijavnico: **Prijavni obrazec – Dom duhovnosti Kančevci** ali po e-pošti: **dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si**

Dnevni bratskega sobivanja in praznovanje binkošti

Po priporočilu ustanovitelja, br. Ignacia Larrañaga, voditeljji vsake štiri leta živimo t.i. dneve bratskega sobivanja. Letos smo se zbrali pri Svetem Duhu. Srečanje je potekalo v skupni molitvi, poslušanju vsebin p. Ignacija, peš romanju h kapucinom v Škofjo Loko, kjer smo v kapeli sv. p. Pija obhajali sveto mašo; sinodalnem pogovoru in sproščenem druženju. Bilo je prijetno vzdušje. Zaključili smo s slovesno sveto mašo, ki jo je daroval br. Primož na binkošti, ki so tudi svetovni dan Voditeljev Delavnic molitve in življenja.

Termini novih delavnic za mlade, birmance, otroke in odrasle v jesenskem semestru

Delavnice molitve in življenja bodo razpisane v avgustu/septembru 2026. Kjer je želja, se za novo delavnico lahko obrnete na voditelje. Kontakti po škofijah so dostopni na **Kontakti – Delavnice molitve in življenja**.

Odmevi udeležencev Delavnic molitve in življenja na Mirenskem gradu in v Kobjeglavi

- Zahvaljujem se Svetemu Duhu za milost obiskovanja delavnic molitve in življenja DMŽ. Na delavnicah (14x+uvod) smo se zbirali v Kobjeglavi, zaključno delavnico (puščavo - kratek duhovni odmik) pa smo živeli v samostanu šolskih sester v Trnovem, današnji Ilirski Bistrici. Tam je službovala naša Štanjelska rojakinja, pokojna sestra Ida Marija Amabilis Kerševan. Bili smo „luštna“ skupina: Branka, Renata, Magda, Jožica, Gregor in jaz, duhovno nas je spremljal župnik Ivan. Ugotavljam, da so novi molitveni načini zelo koristni in zanimivi, saj nas lahko na nove načine povežejo z Bivajočim, tu in zdaj. Bog povrni voditeljici Jani za vsa prizadevanja in trud pri iskanju novih božjih poti, po katerih nas vodi Gospod. (Milan)
- Na Delavnico molitve in življenja sem se prijavil, ker sem ugotovil, da se sam težko spravim k redni molitvi in pri njej tudi vztrajam. Upal sem, da bom dobil nekaj konkretnih usmeritev, kako moliti, in prav to sem tudi prejel. Pri voditeljici Davorini sem spoznal preproste in zelo praktične načine molitve, ki so mi pomagali, da sem si vsak dan vzel čas za umiritev in pogovor z Bogom. Lažje sem ostal zbran, bolj jasno prepoznal, kaj me tisti dan zaposluje, ter se hvaležno ozrl na pretekli dan in pripravil na naslednjega. Delavnica mi je veliko pomenila zaradi njene urejene strukture, pa tudi zaradi skupine, kjer smo lahko iskreno delili svoje izkušnje in se med seboj spodbujali, posebej v trenutkih, ko je bilo težje vztrajati. Ob tem sem spoznal, kako pomembno je, da Bogu vsak dan izročam svoje misli, skrbi in doživljanja, tudi kadar jih sam povsem še ne razumem. (Uroš)

Jana Barba

Svoboda, ki se rodi iz odpovedi

Pomlad je. Dnevi so daljši, več smo zunaj, razmišljamo o izletih, morju, večerih s prijatelji. Sezona piknikov je že odprta. Kot da bi vse v nas želelo malo več lahkotnosti in prostora za življenje. In ravno v takem času pogosto najbolj začutimo zanimivo stvar: da nas nekatere stvari polnijo, druge pa nas začnejo počasi utrujati.

Na prvi pogled se zdi odpoved nekaj neprijetnega. Če se nečemu odpovem, imam manj. Manj možnosti, manj užitka, manj svobode. A včasih je ravno obratno.

Predstavljajmo si sobo, v kateri se je skozi leta nabralo ogromno stvari. Na začetku nas skoraj nič ne moti. Potem pa počasi zmanjka prostora. Težje dihamo, težje se zberemo, vse deluje natrpano. In zanimivo je, da človek pogosto začuti olajšanje šele takrat, ko začne pospravljati in odstranjevati stvari, ki jih v resnici ne potrebuje več. Veliko podobnega se dogaja tudi v naši notranjosti.

Vsi nosimo stvari, ki nas lahko začnejo obremenjevati. Potrebo, da moramo biti ves čas dosegljivi. Primerjanje z drugimi. Strah, da

nismo dovolj. Utrujenost od stalnega dokazovanja. In pogosto se tega sploh ne zavedamo, dokler se za trenutek ne ustavimo.

Telo hitro pokaže resnico

Telo ni ločeno od naše notranjosti. Kar živimo znotraj, se pogosto pokaže tudi navzven. Ko smo v miru, telo diha drugače. Ko smo v strahu, se napnemo. Ko smo ob nekom, ob katerem se počutimo sprejete, se sprostimo. Ko moramo nekaj igrati, postanemo utrujeni. Naše telo včasih prej kot razum ve, kaj nas napolni in kaj nas prazni.

Kolikokrat primemo za telefon, čeprav sploh ne vemo, kaj iščemo. Včasih ne iščemo informacij, ampak samo malo pobega pred tišino, samoto ali utrujenostjo. In zanimivo je, da nas nekatere stvari najprej pomirijo, potem pa pustijo še bolj prazne. Mogoče prav zato odpoved ni toliko izguba, ampak prostor, kjer lahko ponovno zaslišimo sebe, drugega in Boga.

Vsaka mala sprememba šteje

V času pred veliko nočjo smo si mnogi zadali različne postne sklepe, odpovedi ali majhne spremembe. Trudili smo se biti bolj pozorni, bolj zbrani, mogoče bolj iskreni v odnosu do Boga, sebe in drugih. Pri nekaterih stvareh nam je uspelo, pri drugih ne. In to je zelo človeško.

Postni čas nikoli ni bil mišljen kot tekmovanje v tem, kdo bo najbolj popoln ali kdo bo zdržal vse svoje sklepe do konca. Veliko bolj gre za to, da človek začne iskati odnos, da preko majhnih odločitev naredi prostor Bogu v svojem vsakdanu.

In če nam je v tem času uspela vsaj ena majhna sprememba, potem je to nekaj zelo dragocenega. Morda smo začeli dan brez telefona. Morda smo si vzeli več časa za bližnje. Morda smo prvič po dolgem času zmogli

nekaj iskreno povedati Bogu. Takšne stvari so vredne, da jih ohranimo tudi po veliki noči, saj je v duhovnem življenju včasih že en sam centimeter bližje Bogu nekaj neizmerno velikega.

Hrepenenje po nečem več

Vsi v sebi nosimo neko hrepenenje. Željo, da bi bili ljubljani, sprejeti in da bi naše življenje imelo smisel. In velikokrat poskušamo to hrepenenje zapolniti z različnimi stvarmi. Z uspehom, odnosi, delom, zabavo ali pa z nenehno zaposlenostjo. A človek hitro začuti razliko med stvarmi, ki ga za trenutek zamotijo, in tistimi, ki ga res napolnijo.

Mogoče smo tudi sami že doživeli, da smo po nekem večeru, polnem ljudi in dogajanja, prišli domov z občutkom praznine. Ali pa ravno obratno: da nas je nek preprost pogovor, sprehod ali trenutek bližine globoko pomiril. Kot da naše srce prepozna razliko med površino in resničnim stikom.

Pravzaprav sta svoboda in odpoved zelo globoko povezani z odnosom. To lahko najlepše vidimo v odnosu med možem in ženo. Ko se dva poročita, se njuna svoboda ne zmanjša v smislu, da bi zdaj »izgubila življenje«, ampak se začne spreminjati v nekaj globljega. Seveda pride tudi do odpovedi. A ta odpoved ni nekaj prisiljenega ali žalostnega. Rodi se iz ljubezni in želje, da bi odnos lahko rasel.

Prav v tem se skriva nekaj zelo lepega: človek se ne odpove svobodi zaradi odnosa, ampak se skozi ljubezen uči bolj zrele in globoke svobode. In to je izkušnja, ki jo lahko prenesemo tudi na druga področja življenja. Najlepše stvari pogosto zrastejo tam, kjer smo pripravljene nekaj izpustiti zato, da bi lahko nekaj resničnega zaživele.

Frančišek je iskal isto kot mi

Tudi sveti Frančišek Asiški je najprej iskal občutek, da je pomemben. Želel si je priznanja, uspeha in občudovanja. Bil je mlad človek z velikimi željami, zelo podoben nam.

Potem pa je počasi začel odkrivati, da ga vse to ne napolni tako, kot je pričakoval. Njegova sprememba se ni zgodila v enem trenutku. Bolj je šlo za to, da se mu je začel spreminjati pogled. Stvari, ki so bile prej pomembne, niso več imele iste moči. Začel je drugače gledati ljudi, sebe in Boga.

In mogoče je ravno to bistvo spreobrnjenja. Ne samo to, da človek naredi manj napak, ampak da začne drugače gledati življenje. Da v drugem ne vidi več predvsem koristi ali potrditve. Da v telesu ne vidi samo užitka ali videza. Da začne odkrivati, kako globoko smo vsi ustvarjeni za odnos.

Ljubezen kot prostor svobode

Danes se veliko govori o svobodi, manj pa o tem, zakaj nas nekateri odnosi naredijo bolj

žive, drugi pa nas izčrpajo. Človek postane najbolj pristen takrat, ko ljubi, ko lahko iskreno vstopi v odnos. To velja za prijateljstvo, zakon, družino, pa tudi za posvečeno življenje. Na prvi pogled se zdi nenavadno povezovati spolnost in redovništvo ali duhovništvo. A v obeh primerih gre pravzaprav za isto vprašanje:

Komu bom podaril svoje življenje?

Zakonca drug drugemu podarjata telo in vsakdan. Posvečena oseba pa svojo ljubezen usmeri k Bogu in ljudem. V obeh primerih gre za isto hrepenenje: da bi ljubezen postala nekaj resničnega in ne samo trenutni občutek.

Božja milost v običajnem življenju

Včasih imamo občutek, da se moramo najprej »popraviti«, preden lahko pridemo k Bogu. A pogosto Bog začne delovati rav-

no sredi naše neurejenosti. Sredi dvomov, utrujenosti, ponavljajočih se padcev ali pa sredi občutka, da ne vemo dobro, kam gremo. Božja milost ni čarovnija, ki izbriše vse težave. Je bolj podobna poti, na kateri človek počasi postaja bolj resničen, bolj miren in bolj svoboden.

Včasih se to pokaže v zelo majhnih stvareh. Da nekdo prvič iskreno spregovori, si dovoli počivati, da ne potrebuje več toliko potrditve, da zmore odpustiti ali pa si upa ponovno zaupati. In prav v teh majhnih premikih pogosto najbolj začutimo, da Bog še vedno dela v našem življenju.

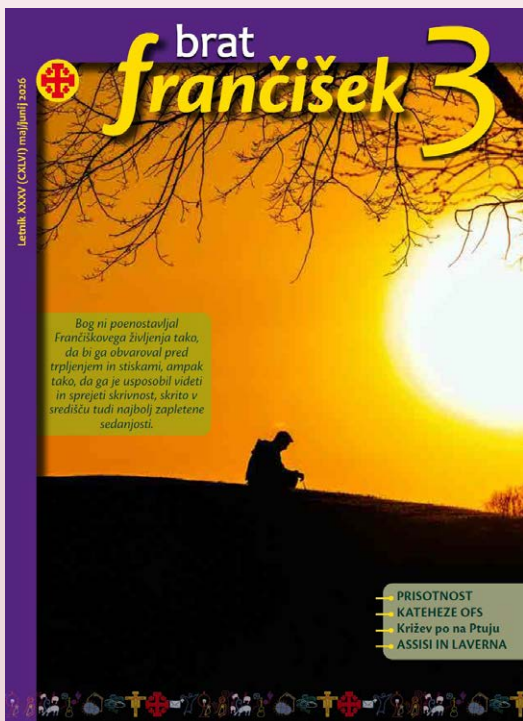
Poletje kot povabilo

Morda je čas pred poletjem lep trenutek za nekaj preprostih vprašanj:

- Kaj me zares napolni?
- Kaj me utruji?
- Kaj nosim s sabo po nepotrebem?
- Kje iščem občutek, da sem vreden?
- In česa se tako oklepam, da zaradi tega izgubljam notranji mir?

Mogoče prava svoboda ni v tem, da imamo vedno več možnosti. Mogoče je bolj povezana s tem, da počasi odkrijemo, kaj je zares pomembno. Da znamo biti bolj prisotni, preprosti in iskreni. In da verjamemo, da lahko Bog tudi iz zelo običajnega, ranjenega in nepopolnega življenja počasi naredi nekaj lepega.

Marilen Polajžer, Inštitut Integrum

Ko listamo novo številko Brata Frančiška, se zdi, kakor da stopamo po poti, ki je hkrati zelo stara in presenetljivo nova. Pot, po kateri je hodil sveti Frančišek Asiški, in pot, ki se odpira pred nami danes – v svetu, ki pogosto beži pred globino, a hkrati po njej neizmerno hrepeni.

Rdeča nit te številke je prisotnost. Ne kot ideja, ampak kot drža. Kot način življenja. Kot tiha, a močna odločitev, da ostanemo – pred Bogom, pred človekom in pred skrivnostjo življenja, ki se ne pusti poenostaviti.

V razmišljanju o Frančiškovi duhovnosti nas spremlja ogenj, ki ne uničuje, ampak razsvetljuje. Ogenj, ki gori v srcu človeka, ki si upa vprašati: »Gospod, kaj hočeš, da storim?« Ta ogenj ne vodi proč od sveta, temveč globlje vanj. Tja, kjer se življenje dotika trpljenja, kjer

se vera preizkuša v temi in kjer se ljubezen izkaže za resnično.

Ob 800-letnici Frančiškovega transitusa nas ta številka še posebej vabi, da se ustavimo ob skrivnosti smrti. Ne kot koncu, temveč kot prehodu. Kateheze, ki jih prinašamo, nas ne-žno, a jasno vodijo k resnici, ki jo kristjan nosi v srcu: da smrt nima zadnje besede. Marija stoji pod križem. Frančišek poje. Kristus vstane. To ni poezija oddaljene preteklosti, ampak pot, po kateri smo povabljeni hoditi tudi mi.

V pričevanjih iz krajevnih bratstev OFS se razodeva nekaj zelo preprostega in zelo velikega: vera živi tam, kjer se srečujemo. Kjer si vzamemo čas drug za drugega. Kjer skupaj iščemo Boga v vsakdanjih korakih. Tam se evangelij ne razlaga le z besedami, ampak postaja življenje.

Morda nas ob vsem tem nagovarja tudi tiho vprašanje: ali smo pripravljeni biti navzoči? Ne popolni, ne brez dvomov, ampak resnično navzoči. Ob bolniku. Ob osamljenem. Ob bratu in sestri. Ob sebi. In predvsem – pred Bogom.

Bog nam ne obljublja lahke poti. Obljublja pa, da nas bo učil videti. Videti skrivnost, ki se skriva v središču tudi najbolj zapletenih trenutkov. In prav to je dar, ki ga Frančišek izročča Cerкви in svetu: pogled, ki v vsem prepozna sled Božje ljubezni.

Naj nas ta številka ne pusti ravnodušnih. Naj nas povabi, da se ustavimo, prisluhujemo in stopimo korak globlje. Kajti tam, kjer si upamo biti zares navzoči, se začne življenje, ki ne mine.

br. Janez Papa

V reviji Med nami se je s prejšnjo številko zaključil vsebinski cikel, ki je sledil programu trajne vzgoje v slovenski minoritski provinci. Na ta steber so bila pripeta skoraj vsa razmišljanja, ki so se nizala iz številke v številko. Zdaj pa čakamo na nove spodbude in zato smo izkoristili ta »prazen prostor« za tisto, kar se je ves čas nekako skrito vpletalo v razmišljanja avtorjev prispevkov – za zahvalo. Zahvalo za vse, kar je Bog v svoji vsemogočni ljubezni storil za nas. Zato je tema te številke zajeta v naslov Gospod mi je dal ... vse. Od uvodnika, v katerem se avtorica zahvaljuje za živo vero v Jezusa Kristusa, preko Duhovnih pogledov in Svetopisemskih ikon, v katerih so avtorji preprosto in iz srca spregovorili o prejetih

milostih. Ganljivo je razmišljanje sestre, ki se je vsa darovala Gospodu, zaslutimo lahko njeno srečo v popolni daritvi Gospodu.

Assisi še vedno odmeva, zakonca iz Maribora sta tja poromala še drugič, ker ju je tako močno nagovoril sveti Frančišek. Ta Ubožec nas vedno znova kliče na pot, ne samo v to sveto mesto, ampak nas vabi, da pogumno zastavimo svoj korak v vsakodnevni hoji za Gospodom.

Frančiškovi, ki se veselimo narodnega srečanja na Brezjah, ko bomo slovesno praznovali zaključek Frančiškovih jubilejev, smo se srečali s pomočjo moderne tehnologije, za katero smo tudi hvaležni. Bratje minoriti so na provincialnem kapitlju, ki so ga obhajali v marcu, potrdili, da prihodnost province ni odvisna le od struktur ali programov, temveč predvsem od osebne pripravljenosti bratov na spremembo, spreobrnjenje in obnovo redovnega življenja. Tudi minorit p. Maksimilijan Kolbe je ugotovil, da je imeti Boga največja, brezmejna sreča, kot je zapisal avtor v rubriki Brezmadežna. V Španiji so bratje minoriti odprli zavetišče za romarje k svetemu Jakobu v Kompostelo, v Astorgi

Posebna svežina pa veje iz pogovora sestro Ivo Horvat, frančiškanko Marijino misijonarko, ki je trenutno na dopustu v domovini, sicer pa deluje v Indoneziji. Koliko zanimivih reči izvemo iz pogovora z njo!

Otroci bodo veseli novih spodbud in izzivov. Če se boste malo potrudili in rešili križanko, vas čakajo lepe nagrade.

Ko boste brali to številko, bo za nami veliko praznovanje na Brezjah. Upam, da bomo polni lepih spominov na druženje ob Mariji in ponovno srečanje z brati in sestrami. Napišite nam svoje vtise, s tem boste obogatili še druge!

Želimo vam lepe počitniške dni, naj bodo bogato obdarjeni z Božjimi dotiki!

Doroteja Emeršič

Mučenec zvestobe spovedni molčečnosti

22. januarja 2026 je papež Leon odobril odlok o mučeništvu frančiškanskega duhovnika Augusta Rafaela Ramireza Monasteria, rojenega novembra 1937 v Guatemala Cityju, kjer je bil prav tako novembra leta 1983 tudi umorjen.

Rodil se je v številni in pobožni družini. Njegova mati Maria je bila dejavna članica Frančiškovega svetnega reda, zato je bil že od otroštva obdan s frančiškovsko duhovnostjo, literaturo in vrednotami. Tudi z otroškim »maševanjem« je kazal nagnjenje do duhovniškega poklica.

Ko je vstopil k frančiškanom, ki so se po letih preganjanja skupaj z drugimi moškimi redovi šele vračali v njegovo domovino, so ga poslali na začetno vzgojo najprej v sosednjo Nikaragvo, v malo semenišče, nato pa v Španijo, kjer je decembra 1958 vstopil v noviciat. Po prvih zaobljubah je tam nadaljeval študij in bil 18. junija 1967 posvečen v duhovnika. Nato se je vrnil v domovino.

Najprej je bil samostanski predstojnik in župnik v mestu Antigua Guatemala. Frančiškovi bratje so se tedaj načrtno odpravljali v odročne podeželske in gorske kraje, kjer je živelo predvsem majejsko prebivalstvo. Ustanavljali so šole, zdravstvene in socialne centre ter pomagali najbolj revnim.

V Gvatemali je od leta 1960 divjala krvava državljanska vojna. Vojaška diktatura je preganjala katoliške duhovnike in redovnike, ki so zagovarjali človekove pravice staroselcev. Frančiškovi bratje so postali glas tistih, ki niso imeli glasu, nudili so jim zatočišče in duhovno oskrbo. Mnoge med njimi je oblast zajela, mučila in tudi ubila.

Brat Augusto se je neutrudno posvečal mladim in revnim. Kot nadarjen glasbenik jih je učil petja. Ljudem je ostal v spominu po svojem humorju, obiskovanju bolnikov ob vseh urah ter predvsem po dolgih urah spovedovanja, ob tem pa ni nikoli zanemarjal svojih dolžnosti župnika in predstojnika.

Junija 1983 je k njemu prišel nekdanji gverilski vodja in ga prosil za pomoč pri pridobitvi vladne pomilostitve ter vrnitvi v družbo. Po spovedi sta skupaj odšla na občino po osebno izkaznico. Uradniki so poklicali policijo, ki je aretirala redovnika, kmeta in njegove tri sinove ter jih predala vojski.

Zaman so bile prošnje, naj izpustijo očeta in otroke. Duhovnika so strašno mučili, da bi izdal vsebino spovedi. Brat Augusto se je neomajno skliceval na spovedno molčečnost. Mučenje obeh zapornikov se je nadaljevalo: ožigali so jima roke, podplate in druge dele telesa. Pred izpustitvijo so redovnika še prisilno fotografirali; ožgane dlani je skrtil v rokave svojega habita.

Ker so menili, da je kmet med mučenjem umrl, so ga odvrgli ob cesti, vendar je preživel

in pozneje postal ena ključnih prič v postopku za priznanje mučeništva brata Augusta.

Ta je več mesecev prejemal grožnje s smrtjo. Sedmega novembra 1983 so ga znova ugrabili. Med vožnjo je skočil iz vozila in skušal pobegniti po prometni ulici prestolnice. Med množico in mimo vozečih avtomobilov je klical na pomoč, toda ljudje si zaradi strahu pred vojsko niso upali posredovati. Vojaki so ga ustrelili kar na ulici.

Postal je trinajsta duhovniška žrtev v državi po letu 1978. Zaradi mučeniške smrti v obrambi spovedne molčečnosti in zvestobe evangeliju bo 7. novembra 2026, na obletnico svoje smrti – rojstva za nebesa – v Gvatemali razglašen za blaženega.

Pretrajljiva je fotografija mučenca po mučenju, na kateri v rokavih svojega habita skriva ožgane dlani.

br. Gregor Rehar

Brat Emilio Biosca Agüero

Le 3,8 kilometra loči Belo hišo od župnijske cerkve novega škofa v Venicenu na Floridi, brata Emilia Biosce, ki se poslavlja od službe župnika naše kapucinske župnije v Washingtonu D. C. Prav tam v času novega, strožjega Trumpovega pristopa do priseljencev redno potekajo racije, med katerimi policija odvaža ljudi, ki so prišli v ZDA iskat ameriške sanje, vendar brez dovoljenja za vstop.

Danes se te sanje mnogim rušijo. Družine se razbijajo, tisti, ki jih še niso prijeli, pa se skrivajo in si ne upajo več nikamor. »Župljani, ki so jih odpeljali, niso nikakršni kriminalci. So najboljši med najboljšimi,« je poudaril v eni izmed svojih pridig.

Župnija deluje v nekdanji irsko-italijansko-nemški četrti, kjer so pozneje našli dom številni Latinoameričani, predvsem iz Salvadorja in drugih držav Srednje Amerike, pa tudi Brazilci in Vietnamci. Tudi brat Emilio je sin kubanskih beguncev, ki so po zmagi komunizma pribežali v Ameriko. V družini se je rodilo sedem otrok, decembra 1964 tudi Emilio Biosca Agüero.

Odraščal je v latinoameriški skupnosti. Po končanem študiju filozofije je leta 1987 vstopil h kapucinom, večne zaobljube je izpovedal leta 1991, tri leta pozneje pa je bil posvečen v

duhovnika. Še isto leto ga je pot vodila v misijone – najprej za dvanajst let v Papuo Novo Gvinejo, kjer je bil tudi svetovalec v vodstvu kustodije. Sledilo je enajst let misijonskega dela na Kubi. Leta 2018 se je vrnil v ZDA in postal župnik kapucinske župnije Srca Jezusovega v Washingtonu. Med drugim je dokončal tudi študij zakonskih in družinskih ved.

»Ni pomembno, od kod prihajajo ali kakšen jezik govorijo. Vemo, da so naši bratje in sestre, zato jih sprejemamo v imenu Gospoda Jezusa Kristusa,« pravi brat Emilio. Ob drugi priložnosti je poudaril: »Jezus nas opominja, da vera ni zgolj poznavanje Božjega nauka, ampak življenje v ljubečem odnosu z Njim. Bolj ko ljubimo, kakor je ljubil Kristus, bolj

bomo prepoznavali njegovo navzočnost v svojem življenju.«

Sredi avgusta so agenti priseljske službe pred večerno nedeljsko mašo v bližini cerkve aretirali nekaj župljanov, namenjenih k bogoslužju. Doslej so jih aretirali že približno trideset. Družine so razbite, prihodnost negotova. Med vernike se je naselil strah in obisk maš ter drugih obredov je močno upadel.

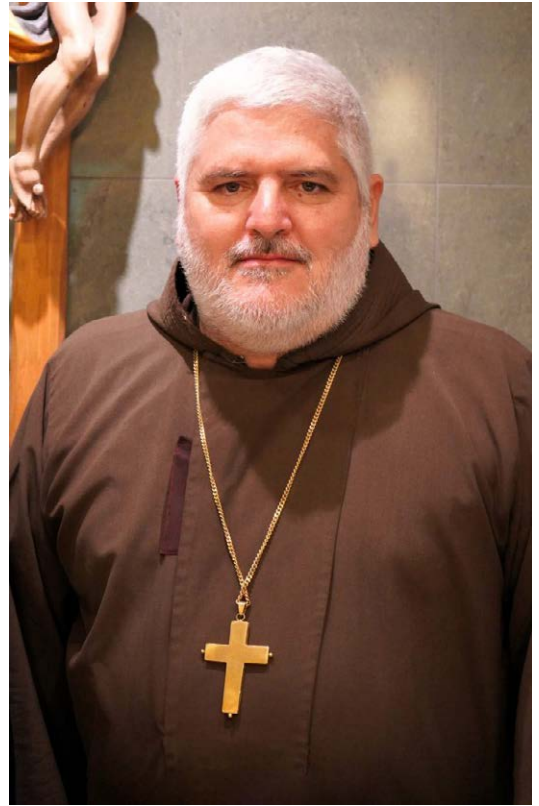
Biosca je sprva verjel, da se bo priseljska policija osredotočila predvsem na nasilne kriminalce. »Nato pa so prišli nad našo skupnost. Njihova tarča so postali vsi, ki vsaj malo spominjajo na Latinoameričane,« je dejal.

»Naši župljani so izredno marljivi, predani in spoštujejo zakone. Zaupajo v Boga in upajo, da bo ameriška zakonodaja prepoznala njihov prispevek k blaginji te države,« poudarja Biosca. V župniji imajo vsak konec tedna šest maš v španščini, dve v angleščini ter po eno v vietnamščini, portugalsščini in haitski kreolsščini. Tudi obisk pri mašah se je zmanjšal za približno petino.

Škofovsko posvečenje bo prejel in svojo novo službo nastopil 11. julija v Veniceu na Floridi. Njegova nova škofija šteje več kot 250 tisoč katoličanov. Posebej je usmerjena v družinsko pastoralno in skrb za starejše; zgradili so tudi več stanovanjskih naselij in varovanih stanovanj za starejše ljudi.

Za našega brata pravijo, da je navdušujoč človek z močnim pastoralnim čutom ter veliko predanostjo Devici Mariji in služenju Božjemu ljudstvu, kot je dejal njegov predhodnik na Floridi. Washingtonski kardinal pa je poudaril, da je brat Emilio človek povezovanja, graditelj mostov med ljudmi in da »Francišek gori v njegovem srcu«. Veselje nad njegovim imenovanjem so izrazili tudi v njegovih nekdanjih misijonskih skupnostih.

»Navdušen sem, da sem tukaj, in poln veselja začnjam to novo poglavje vere in do-

brodelnosti,« je novi škof povedal na tiskovni konferenci v angleščini in španščini. »Želim se vam pridružiti pri veliki nalogi evangelizacije, skupaj rasti v spoznavanju Kristusa ter deliti globoko upanje evangelija.«

Najprej želi temeljito spoznati svojo novo škofijo in ljudi, ki so mu zaupani, obenem pa poglobiti skrb za priseljence, ki so trenutno najbolj na udaru. Že v washingtonski župniji so se verniki hitro organizirali za pomoč ogroženim družinam: spremljajo jih na sodišča, jim nosijo hrano in pripravljajo peticije. Strah je velik in upravičen, saj so številnim otrokom odpeljali očeta ali celo oba starša. Ljudje se zato bojijo zapustiti svoje domove. Med seboj se povezujejo prek spletnih portalov in družbenih omrežij, kjer se združujejo tudi v molitvi.

br. Gregor Rehar

Franciscan International

Kršitve pravic do zemlje, prisilne izselitve in neenak dostop do zdravstva, ki jih še poglobljajo podnebne spremembe, ostajajo ključni izzivi, s katerimi se nenehno soočajo avtohtona ljudstva. O tem, predvsem pa o njihovem zdravju, so razpravljali tudi na Stalnem forumu za vprašanja staroselcev (UNPFII). »Zdravje je za domorodce bistveno povezano z zemljo, vodo, jeziki, kulturami in ekosistemi,« je v nagovoru poudaril generalni tajnik OZN António Guterres.

Naši Frančiškovi bratje in sestre skrbno dokumentirajo vplive izkoriščevalskih dejavnosti, sporov in militarizacije na domorodna ozemlja in okolje, zlasti na pravico do zdravja. Ponovno opozarjajo na obsežno onesnaženje zraka, tal in vode kot posledico sečnje na Salomonovih otokih ter poudarjajo pomen bogatega znanja staroselcev in spoštovanja

njihove pravice do samoodločbe. Na srečanju so predstavili tudi svoje delovanje v Papui Novi Gvineji.

Ob 20-letnici Deklaracije OZN o pravicah avtohtonih ljudstev se prizadevanja za zaščito teh skupnosti nadaljujejo. Franciscan international (FI) se je odpravil tudi v Gvatemalo, kjer usposablja Frančiškove brate in domačine za učinkovitejšo varovanje človekovih pravic, predvsem pri razkrivanju in dokumentiranju njihovih kršitev, zlasti nad revnimi, migranti in domorodci. Te najbolj ogrožajo mogočne rudarske družbe, ki pogosto ne izbirajo sredstev za doseg svojih ciljev. O svojih ugotovitvah bo FI poročal tudi pristojni delovni skupini OZN, ki bo državo obiskala prihodnje leto.

Gvatemalo pestita tudi stanovanjska negotovost in pogosta prisilna izseljevanja, tako sodna kot izvensodna. FI je sodeloval tudi na zasedanju Komisije OZN za status žensk (CSW), ki je marca potekalo v New Yorku. Obravnavali so dostopnost človekovih pravic za ženske, odpravljanje diskriminatornih praks, zakonov, politik in strukturnih ovir. Ob tem so pripravili še več spremljevalnih dogodkov o dostopu žensk do človekovih pravic v različnih državah. FI je sodeloval tudi pri tihem bdenju za Palestino.

FI je podprl prizadevanja nevladne skupine za rudarstvo, ki je opozorila na številne težave prizadetih skupnosti: onesnaženje vode, uničene pridelke, nadlegovanje ter napade – tudi spolne – na zagovornice okolja in človekovih pravic. Po svetu še vedno prepogosto prevladuje nekažnovanost namesto odgovornosti, kar je nesprejemljivo.

Konec marca je FI sodeloval tudi na letnem srečanju koordinacijskega odbora Frančiškove mediteranske mreže, ustanovljene leta 2019. Mreža si prizadeva obnoviti Sredozemlje kot prostor življenja, upanja in bratskega srečanja s služenjem migrantom in

beguncem, spodbujanjem dialoga, miru ter podpore mladim. Udeleženci srečanja so pregledali dosedanje delo, izrazili zaskrbljenost zaradi velikega števila utopljenih beguncev ter načrtovali prihodnje dejavnosti.

Svet OZN za človekove pravice je na svojem zasedanju obravnaval tudi priporočila FI. Pri Hrvaški so pozdravili sprejetje priporočil o vključevanju civilne družbe in zaščiti migrantov ter vlado pozvali k tesnejšemu sodelovanju s civilno družbo pri njihovem uresničevanju. Panamo so pozvali k dejanski izvajanju zavez glede zaščite migrantov, prosilcev za azil in beguncev.

Pri Mozambiku je bil v ospredju konflikt v Cabo Delgadu in begunstvo več kot pol milijona ljudi. Nadaljnje pridobivanje zemeljskega plina bi lahko razmere še poslabšalo, projekt pa spremljajo tudi številne dokumentirane kršitve človekovih pravic. FI države članice poziva k intenzivnejšemu iskanju ustreznih rešitev.

V Južni Papui je bilo posekanih več kot 42 tisoč hektarjev gozda za pridelavo riža in sladkornega trsa. Oblasti načrtujejo dodatno širitev za skoraj pol milijona hektarjev, kar bi pomenilo največji projekt krčenja gozdov na svetu. Projekt že zdaj resno ogroža preživetje, prehransko varnost, kulturo in način življenja avtohtonih Papuancev. FI poziva vlado k zač-

ni ustavitvi projekta do neodvisne okoljske presoje ter sprejetju zakonodaje za zaščito domorodcev.

Na podlagi izkušenj iz Bosne, kjer onesnaženost zraka še vedno presega zakonsko dovoljene meje, FI opozarja tudi na okoljsko škodljivost vojn. Vojske in njihovo orožje močno onesnažujejo okolje, zato države pozivajo, naj svoje standarde kakovosti zraka uskladijo s priporočili Svetovne zdravstvene organizacije.

Tudi na Filipinih se zagovorniki človekovih pravic in varovanja okolja soočajo z grožnjami in nasiljem, zlasti ženske. FI poziva k sprejetju in doslednemu izvajanju ustrezne zakonodaje. Skupaj z drugimi organizacijami opozarja tudi na nujnost reševanja temeljnih vzrokov konfliktov, ne le njihovih posledic, ter na potrebo po stalnem financiranju področja človekovih pravic v času reform OZN.

Ponovno opozorilo je bilo namenjeno tudi Madagaskarju, naj resno pristopi k uresničevanju sprejetih priporočil.

FI je skupaj s partnerskimi organizacijami sodeloval tudi na srečanju predstavnikov več kot petdesetih držav v Kolumbiji aprila letos. Pred srečanjem je več kot trideset katoliških organizacij vlade po svetu pozvalo k odločnejšim ukrepom glede podnebnih sprememb.

»Kapucinski zdravilni vrt« v Benetkah

Pred kratkim so na otoku Giudecca, kjer stoji tudi naš samostan, obnovili znamenite »Odrešenikove vrtove«, povezane z lekarniško dejavnostjo bratov skozi zgodovino samostana. Na vrtovih je nekoč uspevalo več kot 3000 različnih rastlinskih vrst, od češenj do rožmarina in murv. Danes so vrtovi ponovno odprti tudi za javnost.

Bratje so skozi stoletja, predvsem najbolj ranljivim Benečanom, nudili pomoč v »kapucinski lekarni«, ki je svoj največji pomen

dobila v času kuge, ko je otok postal zasilna bolnišnica za obolele. V zahvalo so meščani bratom postavili cerkev Kristusa Odrašenika, vrtovi pa so postali del tega kompleksa. Na otoku je namreč dolga stoletja potekal velik del za mesto nujno potrebne zdravstvene oskrbe.

Kapucinska restavracija za revne

V Torontu deluje kapucinska restavracija za revne, ki je v 39 letih delovanja postregla skoraj 1,5 milijona obrokov; prvega na božič leta 1987. Da bi gostom ohranili samopodobo in dostojanstvo, so povabljeni, da za obrok simbolično prispevajo en dolar. Obrok vključuje juho, glavno jed, sladico in kavo, vse v prijetnem okolju in vzdušju.

Dnevno postrežejo približno 250 kosil in večerij. Restavracija ne prejema državnih sredstev ali sponzorstev podjetij. Njena hrbtenica so prostovoljci ter velikodušni darovi

posameznikov, družin, šol, cerkvenih skupin in anonimnih darovalcev. Kljub temu uspešno deluje, darovalci pa lahko vidijo, da njihova pomoč pride v prave roke.

Ob restavraciji medicinski študenti v jesenskem in zimskem semestru vodijo tudi ambulanto »Zdravje za vse«.

Pan ameriško srečanje na spletu in srečanje afriških vzgojiteljev

11. maja so kapucinski bratje iz vseh Amerik med spletnim srečanjem z naslovom »Spomin, identiteta in prerokba« uradno začeli pripravljalni proces za tretje panameriško srečanje (EPAN). Prek video povezave se jih je povežalo 236, pozdravil in nagovoril pa jih je tudi vrhovni predstojnik br. Roberto. Sodelovali so tudi različni samostani klaris kapucink. S tem so začeli niz šestih spletnih srečanj pred naslednjim srečanjem v živo, ki bo konec maja v Mehiki.

V zadnjem tednu aprila pa so se v Etiopiji zbrali afriški vzgojitelji našega reda, skupaj 22 udeležencev. Srečanje je organiziralo Vrhovno tajništvo za vzgojo našega reda v sodelovanju z obema afriškima kapucinskima konferencama. Udeleženci so pregledali dosedanje delo ter razmišljali o prihodnjih izzivih in usmeritvah.

Prevedel br. Gregor Rehar

Ursula Klammer - Hildegarda iz Bingna

Prerokinja za današnji čas

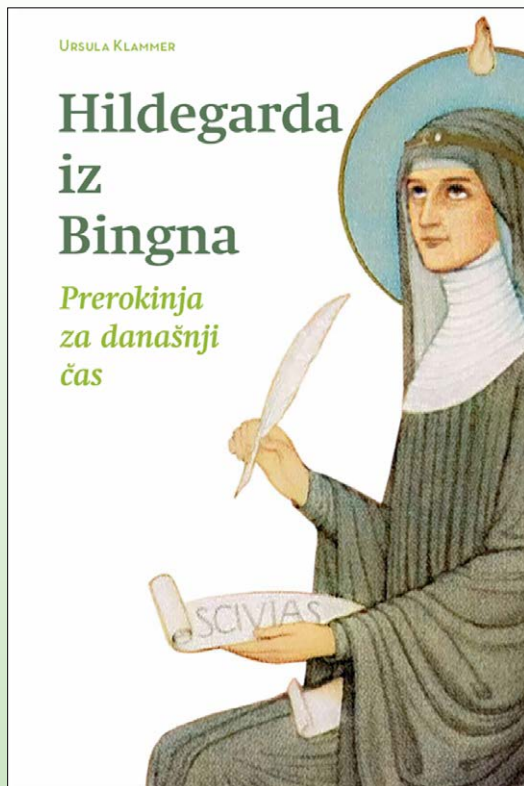
Kogar te dni potegne, da bi nabral kakšno zelišče za čajček ali dva, bo prav gotovo potegnila k branju in uživanju ob tem čaju knjiga teologinje Ursule Klammer, Hildegarda iz Bingna.

Gre za pripoved o renški opatinji in eni najpomembnejših mistikinj srednjega veka, ki je živela med letoma 1098 in 1179. Znana je po svojem celostnem pristopu k zdravljenju. Zagovarjala je zdrav način življenja, pri katerem moramo znati združiti telo, um in duha. Notranjo harmonijo namreč lahko dosežemo le tako, da skrbimo za prehrano in zdravje ter pri tem ne zanemarjamo svojih duhovnih zmognosti in potreb.

V knjigi je predstavljeno njeno življenje in delo. Obenem pa boste zasledili tudi kakšen uporaben recept zdravih živil in zdravilnih rastlin.

Ursula Klammer, rojena leta 1965 na Vzhodnem Tirolskem, je študirala teologijo in angleščino v Innsbrucku in na Inštitutu svetega Anzelma v Angliji. Živi in dela v Innsbrucku kot svobodna avtorica in teologinja.

Pri nas je knjiga izšla pri založbi Družina, leta 2025.

Za okus:

Priprava hranljive pirine kaše

V posodi s tremi skodelicami hladne vode (vsaj 400 ml) zavrete drobno ali grobo mleto moko iz pire (približno 4 zvrhane žlice na osebo, kar ustreza približno 50 g moke). Če uporabite kosmiče, naj bo vode ali mleka pol manj. V začetku stalno mešajte, da se kaša ne zažge. Po želji lahko dodate narezano jabolko, banana, rozine, mandlje, ščepec cejlonskega cimeta, med ali morda žličko trpotčevih semen. Pirina kaša naj na nizkem ognju vre približno 10 minut. Kosmiči se kuhajo le 1 do 3 minute. Preden postrežete, lahko vmešate malo smetane.

Takšna kaša je optimalen in okusen začetek dneva.

Lea Bric

Apex, 2026 (Netflix)

Filmski hit na pretočni storitvi Netflix z naslovom Apex nadaljuje dolgo tradicijo zgodb o človeku, ki se znajde v divjini, kjer lov hitro postane moralni preizkus. V glavni vlogi močne ženske se izkaže Charlize Theron, ki je za vloge močnih žensk v preteklosti pobirala številne nagrade, tudi oskarja. Čeprav se film navzven predstavlja kot akcijski triler z futurističnim pridihom, v resnici bolj spominja na klasike, kot sta *Odrešitev* (Deliverance) ali slovenski *Varuh meje*. V vseh treh primerih narava ni le kulisa, ampak prostor, kjer odpade civilizacijska maska in pridejo na plano nasilje, strah ter želja po prevladi.

Glavni junak postopoma ugotovi, da ne gre zgolj za fizično preživetje, ampak za preizkus njegove notranje trdnosti. Prav tu film dobi skoraj biblično razsežnost. Podobno kot hudič v puščavi preizkuša Jezusa, tudi lovec v filmu protagonistko sili, da bi opustila svojo človečnost in postala enaka lovcu. Puščava iz evangelija se tukaj spremeni v neizprosno divjino, kjer je največja nevarnost prav izguba moralnega kompasa. Apex uspe ustvariti zanimivo alegorijo sodobne družbe, v kateri privilegirani posamezniki življenje drugih dojemajo kot igro.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

- 24. – 25. junij 2026 - Tabor očetov z otroki.**
Vodita: br. Milan Kvas OFMCap in Janez Bohanec
- 26. junij - 2. julij 2026 - Teden za družine Aninega sklada.**
Vodijo: br. Primož Kovač OFMCap, br. Jože Smukavec OFMCap, s. Hermina Nemšak FBS, sestre in animatorji
- 3. – 12. julij 2026 - Kontemplativne duhovne vaje.** Vodita: br. Miha Sekolovnik OFMCap in s. Marija Irena Stele OSU
- 6. – 10. julij 2026 - Tabor montessori za otroke.** Vodijo: s. Petra Mohorko MS, s. Zdenka Prevolšek MS, br. Stane Bešter OFMCap in animatorji
- 13. – 18. julij 2026 - Izkušnja Boga.** Vodi: br. Štefan Kožuh OFMCap
- 19. – 25. julij 2026 - Letovanje družin gibanja Vera in luč**
- 26. 7. – 1. avgust 2026 - Duhovno počitniški teden družin.**
Vodijo: br. Jurij Štravs OFMCap, Vid Planinc in animatorji
- 2. – 8. avgust 2026 - ADAM – duhovno počitniški tabor s tečajem angleščine.** Vodijo: br. Ambrož Brezovšek OFMCap, br. Dominik Papež OFMCap, Ajda Barbarič, profesorji in animatorji
- 9. – 14. avgust 2026 - Duhovno počitniški teden za slovenske družine.** Vodijo: Pavel Zablatnik, Sten Vilar, br. Miha Sekolovnik OFMCap, s. Marija Irena Stele OSU, br. Stane Bešter OFMCap in sodelavci
- 16. – 20. avgust 2026 - Duhovne vaje za duhovnike.**
Vodi: škof mšgr. dr. Jurij Bizjak
- 21. – 22. avgust 2026 - Tabor očetov z otroki.** Vodita: br. Milan Kvas OFMCap in Janez Bohanec)
- 3. – 6. september 2026 - Duhovne vaje za dedke in babice.** Vodi: dr. Marija Sraka
- 30. 9. – 4. oktober 2026 - Delavnica pisanja ikon.** Vodi: Silva Božinova Deskoska
- 9. – 11. oktober 2026 - Duhovni odmik z molitvenim meditativnim plesom.** Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter OFMCap
- 16. – 23. oktober 2026 - Duhovne vaje s postenjem.**
Vodita: br. Miha Sekolovnik OFMCap in Polona Marc
- 23. – 25. oktober 2026 - Pevski konec tedna za sodobno krščansko glasbo – SKG.** Vodita: Gregor Strajnar in br. Stane Bešter OFMCap
- 26. – 30. oktober 2026 - Osebnostno spremljane duhovne vaje.** Vodita: br. Matej Nastran OFMCap in br. Dominik Papež OFMCap

Ali veš...

- ... da je sveti Frančišek slekel celo svoja oblačila, da bi pokazal, da ne želi ničesar imeti zase? Brez lastnine je želel biti popolnoma svoboden za Boga.
- ... da človek pogosto najbolj ceni stvari šele takrat, ko jih izgubi? Včasih nas prav pomanjkanje nauči hvaležnosti.
- ... da so prvi Frančiškovi bratje potovali brez denarja in brez zaloga? Zaupali so, da bo zanje poskrbljeno.
- ... da manj stvari pogosto pomeni manj skrbi? Kar imamo, moramo tudi nositi.
- ... da brez lastnine ne pomeni brez vrednosti? Človekova vrednost ni v tem, kar ima, ampak kdo je.
- ... da je marsikdo najbolj srečen prav takrat, ko veliko podari? Srce postane lažje, ko roke spustijo.
- ... da so nekateri ljudje notranje bolj svobodni z enim kovčkom kot drugi z veliko hišo? Svoboda ni odvisna od velikosti omare.
- ... da nas stvari pogosto začnejo imeti bolj, kot jih imamo mi? Vsaka navezanost nekaj zahteva.
- ... da je Jezus večino svojega življenja preživel brez lastnine? Imel je ljudi, pot in zaupanje v Očeta.
- ... da lahko človek brez veliko stvari še vedno živi zelo bogato življenje? Ljubezen, prijateljstvo in mir ne potrebujejo prostora v predalih.
- ... da redovniki obljublajo uboštvo zato, da bi bili bolj odprti za ljudi? Kdor ničesar ne drži zase, lažje daje sebe.
- ... da največkrat ne pogrešamo stvari, ampak občutek doma? Srce išče bližino, ne predmetov.
- ... da se človek najtežje loči od stvari, v katere je shranil spomine? Včasih hranimo predmete, ker se bojimo pozabiti.
- ... da prava svoboda ni v tem, da imaš vse, ampak da ničesar nujno ne potrebuješ? Mir pride, ko nas stvari ne obvladujejo več.
- ... da je mogoče biti reven in pohlepen ali pa preprost in notranje bogat? Uboštvo srca ni isto kot pomanjkanje.
- ... da je deliti pogosto težje kot zaslužiti? Darovanje razkrije, česa se oklepamo.
- ... da človek s praznimi rokami lažje objame drugega? Kar spustimo, naredi prostor za bližino.
- ... da največjih stvari v življenju ne moremo kupiti? Mir, odpustanje in ljubezen vedno ostanejo dar.

Zapojmo kakšno domačo...

Zatrobil je,
da je
donelo

Mmm,
nekaj sladkega

Medveda ni nikjer,
so pa stopinje!

Najpogumnejša plavalka

Čisto sproščeno, na off

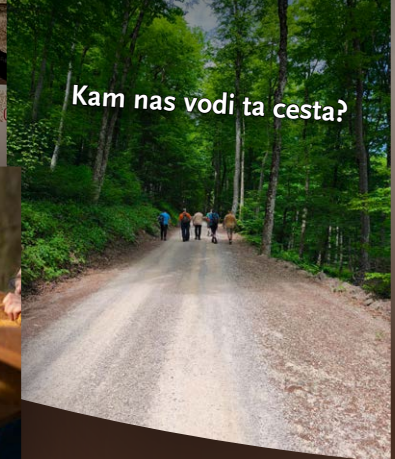
Navdih,
da naredim še jaz
kakšen lonček

Nekaj
unikatnega
bo nastalo

br. Jožko bo kmalu poletel

Kam nas vodi ta cesta?

Gospod,
ničesar nočem imeti zase,
vse želim prejeti iz Tvojih rok.

Naj moje srce ne počiva
v tem, kar mine,
ampak v Tebi,
ki si moj zaklad.

Daj mi svobodo svetega Frančiška,
da bom brez lastnine,
a poln Tvoje ljubezni.